

Ukrainian Orthodox Word
Українське Православне Слово

Офіційне видання Української Православної Церкви в США
The Official Publication of the Ukrainian Orthodox Church of the USA

Рік LVI Чис. II, лютий, 2006

Vol. LVI Issue II, February, 2006

www.ukrainianorthodoxchurchusa.org

His Beatitude Constantine, *Metropolitan*
His Eminence Archbishop Antony,
Consistory President
His Eminence Archbishop Vsevolod,
Western Eparchy

Founded in Ukrainian
as "Українське Православне Слово" in 1950

Founded in English
as "Ukrainian Orthodox Word" in 1952

Editor in Chief
Priest-monk Daniel (*Zelinsky*)
Assistant Editor
Dobrodijka Barbara Kristof

Editorial Office:
UOW
PO Box 495
South Bound Brook, NJ 08880
Tel.: (732) 356-0090 #16
Fax: (732) 356-5556
E-mail: FatherVZ@aol.com

The Ukrainian Orthodox Word
is published ten times annually on a monthly basis
(*except for the May/June and July/August issues*)
by the Office of Public Relations
of the Ukrainian Orthodox Church of the USA.

Subscription price:
\$30.00 per year; \$35.00 foreign countries;
\$2.50 per single issue; \$3.00 per back copy.
Subscriptions are renewable each January.
Midyear subscriptions are prorated.

*All articles submitted for publication,
typed no longer than two pages double spaced,
should be mailed to the UOW on a floppy disk or
e-mailed as an attachment to the Editor-in-Chief.
Photos become the property of the UOW and are
not returned. Comments, opinions and articles are
welcome but must include the author's full name
and address. Articles are published at the discretion
of the Editorial Staff, which reserves the right to
edit, and may not necessarily reflect the views of the
Editorial Board and/or the UOC of USA.
The deadline for each issue is the 1st of the month
prior to the publication date.*

POSTMASTER please send address changes to:
Ukrainian Orthodox Word
PO Box 495
South Bound Brook, NJ 08880

From the Editor's Desk...

Getting Along With Each Other

If you really think about it: *that's a pretty basic sort of a topic!* Almost kids' stuff really! And we do try and teach our kids that. As the children play they learn. They learn how to share. They learn how to look out for each other. They learn to think about the other children and not just themselves. They learn to recognize when someone is feeling a little bit sad. ***They learn to get along!***

Before we dismiss this as a nothing sort of theme we ought to recognize that it is, in fact, what makes the world go around. And it's our inability to get along that causes our households to get torn apart, for marriages to break down, for nations to be in conflict with each other. What we teach our children is actually a lesson for all of humanity. It really is a matter of getting along.

I want to ask you to reflect on 3 things. And the first has to do with the attitude we have towards ourselves. Are we self-centered or other focused? If we want to get along with our spouses, with our children, with our friends, in the world, then Scripture challenges us to consider what our focus is. Are we primarily out to make sure we are happy? What I want, what is best for me, what will satisfy me – and so all my decisions and all my actions have that as a starting point. If that's the case then we shouldn't be surprised if we soon find ourselves in situations of conflict. Put 2 people together who are each focused on pleasing themselves and you can't avoid conflict. The Bible tells us there are 2 great commandments: the one talks of our relationship to God, and the second has to do with others. Love your neighbor (love others) with all your heart, soul, strength and mind. Scripture tells us: Be humble towards one another, always considering others better than yourself. And again: Look out for one another's interests, not just your own. So to get along means that the first question we ask ourselves is: what will make my spouse happy? What will make my children happy? What will make Mom or Dad happy? How will the person I work with most benefit from my action? We try to teach our children those things and we mean it to be for life, not for them to discard once they become grown-ups. Am I self-centered or other oriented?

The second thing Scripture teaches me is that if I want to get on with others then I need to bring to that relationship an attitude of forgiveness. I make mistakes. I make poor choices. I sin. I am ashamed of my actions and I expect others to understand. And if God is in my life, then I beg him to forgive me. If I want to get along with others then I need to bring to my relationship with them an attitude of forgiveness. That means first of all not to be judgmental of them. To interpret what they say and what they do in the best possible light. To give them the benefit of the doubt. To make an effort in trying to understand where they are coming from, what might be going on in their lives which leads them to act the way they

(continued on p. 28)

(On the cover - Sts. Peter and Paul Ukrainian Orthodox Church in Palos Park, IL.

На обкладинці - церква св. Петра і Павла в Пейлос Парк, ІЛ).

Новий Єпископ Української Православної Церкви...

ієромонах Даниїл
(Зелінський)

Події жовтневих днів 2005 року залишили за собою неабияку історичну важливість в житті Української Православної Церкви Діаспори. З 20 по 23 жовтня 2005 року з благословення Блаженнішого Митрополита Константина, у столиці Англії проходив IX звичайний собор Митрополії УПЦ в Діаспорі участь в якому взяли ієрархи Постійної Конференції Українських Православних Єпископів поза межами України. Протягом Собору було розглянуто низку важливих питань в житті української православної громади Західної Європи, Австралії та Нової Зеландії. Проте, найважливішою подією Собору було номінування та прийняття кандидатури архимандрита Андрія (*в світі Богдана Пешка*) в сан єпископа Західної Єпархії УПЦ Діаспори з осідком в Лондоні, Англія.

Саме ці події в житті Церкви зібрали сімох єпископів Православного світу та кілька десятків духовенства з США та Європи в Українському Православному катедральному Соборі Святого Володимира у Чикаго, ІЛ в дні святкування апостольської праці Св. Андрія Первозванного, 13 грудня 2005 року. Того дня у Соборі панувала особлива духовна атмосфера, про що свідчила чисельна присутність вірних УПЦ в США та Діаспорі, які зібралися взяти участь у молитовній хіротонії нового єпископа Світового Православ'я, Преосвященнішого Андрія, єпископа Лондонського та Західно-Європейського.

Владика Андрій (*Богдан Пешко*) народився 27 квітня 1972 року в Західній Україні. У 1979 році вступив до початкової школи та отримав атестат середньої освіти. У 1989 році був зарахований на перший курс Санкт-Петербурзької Духовної Семіонарії, котру закінчив у 1993 році. З 1994 по 1995 роки навчався в Семінарії Христа Спасителя (Карпато-Русинської Єпархії Вселенської Патріархії) у м. Джонстаун, Пенсильванія, США. У 1999 році закінчив повний курс Київської Духовної Академії та 25 грудня 2000 року вчена рада Академії присудила йому науковий ступінь "кандидат богослов'я". 8 квітня 2001 року Високопреосвященний Архієпископ Західної єпархії УПЦ в США Всеволод висвятив Богдана Пешка у сан диякона в Українській Православній катедрі св. Володимира в Чикаго. 29 вересня 2004 р. був піднесений до сану протодиякона, а 21 вересня 2005 року рукопо-

ложений в сан ієромонаха Архієпископом Всеволодом та піднесений до сану ігумена. 21 жовтня 2005 р. Блаженнішим митрополитом Константином був возведений в сан архимандрита в Свято-Преображенському катедральному соборі в Лондоні, Англія.

12 грудня 2005 р. після Великої Вечірні в катедрі св. Володимира в Чикаго у присутності численних вірних та духовенства УПЦ в США та Діаспорі відбувся Чин наречення архимандрита Андрія на єпископа Лондонського і Західно-Європейського, який звершив Блаженніший Митрополит Константин у співслужінні митрополита Миколая (Американська Карпато-Русинська єпархія), Архієпископа Всеволода (УПЦ в США), Архієпископа Юрія (УПЦ в Канаді) та Архієпископа Іова (Православна Церква Америки). Опісля богослуження архимандрит Андрій звернувся до архиєреїв, духовенства та вірних висловлюючи глибоко духовну та покірну подяку Господеві і вірним Церкви: "В житті кожної людини буває момент, коли Провидіння Боже особливо ясно показує їй, що *Господом утверджуються стоги людини* (Пс. 36:23). Сьогодні, стоячи перед Вами, я повинен сказати про трепіт і хвилювання, які наповнюють мою душу при згадці про майбутнє для мене недостойного - єпископське служіння... Я прошу Вас про сугубу молитву за мене недостойного, щоб вона стала свідком молитви всієї повноти Церковної."

13 грудня 2005 року, в день св. Апостола Андрія Первозванного, катедральний собор Західної Єпархії УПЦ в США був переповнений духовенством і вірними, які зібралися взяти участь у Божественній Літургії та хіротонії нового архиєрея. Очолив богослуження митрополит УПЦ в США та Діаспорі Блаженніший Константин у співслужінні Високопреосвященних Архієпископів Антонія та Всеволода (УПЦ в США), Архієпископа Юрія (УПЦ Канади), Митрополита Миколая (Карпато-Русинська Митрополія), Архієпископа Миколая (Румунська Православна Єпархія США та Канади), Архієпископа Іова (Американської Православної Церкви). Під час Божественної Літургії, в соборі молилися також митрополит Яковос (Грецька Православна Єпархія Чикаго), єпископ Петро (Російська Православна Церква за кордоном), а також духовенство різних православних юрисдикцій Православної Церкви та Української Греко-Католицької єпархії св. Миколая в Чикаго. Понад 30 священників з різних

парафій УПЦ в США та Європи взяли участь у Літургії. Перед врученням жезла, Блаженніший митрополит Константин звернувся до нововисвяченого єпископа Андрія промовляючи: "Дорогий та улюблений отче Владико, Андрію! Вручаючи Вам сьогодні жезл, знак душпастикування, доручений Вам з любов'ю і довір'ям нашим Добрим Пастирем Ісусом Христом, як святитель та старший брат звертаю Вашу увагу на слова Христа до Петра, слова, які сьогодні можна застосувати до Вас, а саме: *Андрію! Чи мене любиш...?* І Ваша відповідь, подібна до Петрової є: *Так, Господи, Ти знаєш, що я Тебе люблю.* І ось Христос каже Вам сьогодні: *Паси мої вівці!* Доручена Вам паства у Великій Британії і Західній Європі, паства яка складається з синів і дочок після воєнної та після радянської хвилі, чекає Вас, сподіваючись, що у всьому Ви будете зразком Доброга Пастиря Сина Божого Ісуса Хрсита, який закликає нас усіх до особистої святості. Будь для них усіх тим добрим пастирем, живою іконою Христа, проводом благодаті та істини."

*Владика Андрій, блаженної пам'яті пані-добродійка Ніна Білецька та Митрополит Константин.
Bishop Andriy, pani-bodrodiyka Nina Biletska of blessed memory with His Beatitude Metropolitan Constantine.*

Складаючи подяку Блаженнішому Митрополиту Константину за настанови та даруючи митрополитові ікону Почаївської Божої Матері, єпископ Андрій вперше звернувся до духовенства та вірних промовляючи: "Сьогодні, коли Свята Церква світло відзначає пам'ять св. Андрія Первозванного, нашого українського апостола – відкрилася нова сторінка мого життя. Великою радістю для мене є те, що моя єпископська хіротонія завершилася в стінах цього величавого і дорогого мені собору в рідному Чикаго, серед дорогих моему серцю людей... У цей святковий день, я недостойний, вдячний насамперед Всевишньому за Його велике милосердя до мене, за те, що Він не відкидає мене від Свого лиця і довірив мені високе служіння у Своїй Церкві і робить мене носієм апостольської благодаті. Дякую Цариці Небесній за її Святий Покров наді мною і всім Святим Христової Церкви.

Мою особливу подяку, висловлюю Вам Ваше Блаженство, владико-митрополит Константин. Промислом Божим Ви обдарували мене своєю увагою і тому я надалі надіюся на Вашу опору і поради в своєму нелегкому служінні та батьківську поміч.

Також дякую Високопреосвященному Архієпископу Антонію, який незважаючи на всі відповідальні адміністративні роботи нашої Святої Церкви, залишивши екуменічну конференцію та прибув на цю духовну подію. Нехай Господь і надалі кріпить Ваші сили, дорогий Владико, для добра і плідної праці нашої Святої Церкви.

Хочу особливо подякувати і вклонитися Високопреосвященному Архієпископу Всеволоду. Саме завдяки Вам і під Вашим покровом проходили мої роки становлення як пастиря. Спаси Вас Господь за все..."

Висловлюючи подяку представникам духовенства Західно-Європейської Єпархії: протоіерею Богдану Матвійчуку, адміністратору єпархії та о. Віталію Дерев'янці з Бельгії за їх участь у Богослуженні, Владика Андрій звернувся до Господа з молитовними словами про скріплення намагань робітників у Хрситовому Винограднику. На закінчення єпископ Андрій промовив: "Дорогі архипастирі, всесечні отці, дорогі брати і сестри! Смиренно

прошу Вас заносити за мене свої усердні молитви, щоб зіслани на мене Дари Святого Духа дали мені силу бути достойним архипастирем нашої Святої Української Православної Церкви."

На святковому бенкеті, який розпочався після закінчення Богослужень у катедральному залі нововисвяченого Владика Андрія від імені парафіяльної управи, парафіян та прихожан собору св. Володимира привітав ведучий програмою дня Володимир Павелчак, головний редактор тижневника "Час і Події", який побажав Владиці сил та здоров'я служити на благо українського народу та Православної Церкви та одночасно зачитав вітальні телеграми та листи, які надійшли на ім'я нововисвяченого Єпископа.

Протоіерей Богдан Матвійчук, адміністратор Західно-Європейської єпархії висловив глибоке задоволення, що духовний провід Української Православної Церкви в США проводить чітку молитовну та глибоко моральну опіку вірними Церкви та надає можливість молодшим поколінням для активної праці в Христовому Винограднику.

Окрім привітань духовенства, Владика Андрія вітали парафіяни церковних громад околиці Чикаго, генеральний консул України в Чикаго Олег Шевченко, президент Українсько-Американської Федеральної Кредитової Спільноти "Самопоміч" Богдан Ватраль, голова катедрального хору "Боян" Ярослав Ворожбит, бажаючи Преосвященному єпископові Андрію Божого натхнення на ниві архипастирського служіння.

Святковий бенкет закінчився мистецькою програмою за участю творчого дуету "Писанка" у складі заслужених артистів України Оксани Савчук та Івана Кавацюка. Опісля концерту у залі панувала дружня молитовна атмосфера, в якій щирим бажанням присутніх було стародавнє милозвучне МНОГАЯ ЛІТА для Владики Андрія, єпископа Лондонського та Західно-Європейського Української Православної Церкви Діапори.

The Consecration of Bishop Andriy

THE CONSECRATION OF BISHOP ANDRIY

By Hieromonk Daniel (Zelinskyy)

Events of October 2005 have left their historical mark upon the life of the Ukrainian Orthodox Church in the Diaspora. On October 20-23, the 9th Sobor of the Church took place in London, England with the blessing of His Beatitude Metropolitan Constantine, Prime Hierarch. Prior to the convocation of the Sobor, the Standing Conference of Ukrainian Orthodox Bishops beyond the Borders of Ukraine held its annual meeting and later some of the bishops participated in portions of the Sobor. The Sobor examined the vital concerns of the Ukrainian Orthodox Church in Western Europe, Australia and New Zealand. The most important decision taken by the meeting was the election of a new Bishop for Western Europe, Archimandrite Andriy (Peshko), whose cathedral seat will be in London.

As the result of this election, seven Orthodox bishops, over 30 priests and deacons, and several hundred faithful gathered on December 14, 2005 in St. Volodymyr Cathedral, Chicago, IL. The Divine Liturgy for the Feast of St. Andrew the First-Called Apostle and Founder of the Church in Ukraine concluded in the consecration of Bishop Andriy.

Bishop Andriy, (secular name, Bohdan Peshko), was born on April

27, 1972 in Western Ukraine. Following the completion of his elementary and high school education, in 1989 he enrolled in the St. Petersburg Spiritual Seminary, completing this education in 1993. He then came to the USA and enrolled at Christ the Savior Seminary of the American Carpatho-Rusyn Orthodox Church, Johnstown, PA for a year of postgraduate study. He returned to Ukraine and completed the postgraduate course of theological studies in the Kyiv Theological Academy, receiving his Masters Degree in 1999. In 2000 he was received the academic status of a doctoral candidate in Orthodox theology. After returning to the USA, Bohdan was ordained to the diaconate on April 8, 2001 by His Eminence Archbishop Vsevolod at St. Volodymyr Cathedral in Chicago. In 2004, Deacon Bohdan was tonsured as a monk and took the name Andriy. On September 29 of the same year Archbishop Vsevolod ordained Monk Andriy to the Holy Priesthood with the rank of Iumen. On October 21, 2005, during the London Sobor, His Beatitude Metropolitan Constantine elevated Iumen Andriy to the rank of Archimandrite.

On December 12, again at St. Volodymyr Cathedral in Chicago,

many clergy and faithful witnessed the "Engagement" Service during which Bishop-Elect Andriy pronounced his confession of faith and his dedication and commitment to Christ our Lord and the Holy Ukrainian Orthodox Church, and his promise to serve faithfully as Bishop of London and Western Europe in the Ukrainian Orthodox Church in Diaspora. Presiding over this service was Metropolitan Constantine, along with Metropolitan Nicholas of the American Carpatho-Rusyn Orthodox Church of the USA, Archbishop Vsevolod, Western Eparch UOC of the USA, Archbishop Yuriy, Ukrainian Orthodox Church of Canada and Archbishop Job of the Orthodox Church in America. Following the service Archimandrite Andriy spoke to the hierarchs, clergy and faithful present expressing his deep spiritual gratitude to them and to the Lord with the words: "In the life of every individual there occur moments when the Providence of God most clearly reveals to them that 'the steps of a good man are ordered by the Lord, and He delights in his way'. (Psalm 36:23). I ask for your profound prayers for me in that unworthiness."

The consecration service was

presided over by Metropolitan Constantine, concelebrating with: Archbishops Antony and Vsevolod of the UOC of the USA, Archbishop Yuriy of the UOC of Canada, Metropolitan Nicholas of the Carpatho-Rusyn Church, Archbishop of the Romanian Orthodox Church (Bucharest Patriarchate), Nicholas, Archbishop Job of the Orthodox Church of America and clergy of various Orthodox jurisdictions. Also present in the cathedral were clergy from the Ukrainian Catholic Church and the Greek Orthodox Metropolitan of Chicago, Iakovos, as well as Archbishop Peter of the Russian Orthodox Church in Exile, who arrived later in the service. In particular, among the clergy participating in the Liturgy were V. Rev. Bohdan Matwijczuk, Administrator of the Church in Great Britain and Rev. Fr. Vitalij Derewianka of Belgium, both representing the Western Europe Eparchy.

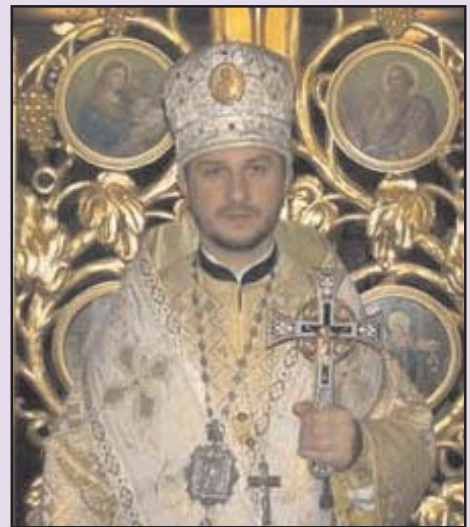
Prior to presenting the newly consecrated bishop with his episcopal staff, Metropolitan Constantine stated: "I call your attention as your consecrator and older brother, to the words of our Lord to Peter, words, which apply to you this day: 'Andriy, do you love me?' And your answer must be similar to Peter's, 'Yes, Lord, You know that I love You.' Thus, the Lord says to you, 'Feed my sheep.' The flock entrusted to you in Great Britain and Western Europe, a flock which is composed of sons and daughters of post WW II and post-Soviet waves of immigration, awaits you and is hopeful that in all things you will be a living icon of the Good Shepherd, Jesus Christ the Son of God, Who invites us to personal holiness. Be for these people a good shepherd, a living icon of Christ, a channel of Grace and Truth."

In thanking his Beatitude Metropolitan Constantine for his guid-

ing words and after presenting His Beatitude with an icon of the Pochaiv Mother of God, Bishop Andriy delivered his first address to the clergy and faithful. "My great joy," he said, "lies in the fact that my episcopal consecration has occurred within the walls of this magnificent cathedral, a cathedral dear to my heart, in Chicago, which has become home and has taken place among those who are dear to my heart."

He expressed his personal gratitude to Archbishop Antony, who left an ecumenical conference to attend the consecration, and Archbishop Vsevolod, under whose pastoral internship he matured as a pastor. He also thanked V. Rev. Bohdan Matwijczuk, administrator of the Western European Eparchy, London, England and Rev. Vitalij Derevianka of Genk, Belgium for their participation in the Divine Liturgy as well as all the hierarchs, clergy and faithful in attendance. He asked them to pray for Him so that the Gifts of the Holy Spirit that are bestowed on him will enable him to be a good archpastor of our Holy Ukrainian Orthodox Church.

At the banquet in the parish hall, he was greeted by Volodymyr Pawelchak, editor-in-chief of "Chas / Podii" weekly newspaper, who wished

His Grace strength and good health as he begins his archpastoral work for the benefit of our nation and the Holy Orthodox Church.

Very Rev. Bohdan Matwijczuk expressed his delight at the highly moral and spiritual leadership of the hierarchs of the UOC of the USA who enable younger generations to actively participate in the spiritual life of the Church.

His Grace Bishop Andriy was also greeted by the Consul General of Ukraine in Chicago, Oleh Shevchenko; the President of the Ukrainian-American Federal Credit Union "Samopomich", by Bohdan Vatrak and President of the Cathedral Choir "Boian", Yaroslav Vorozhbyt. The banquet concluded with a performance by Oksana Savchuk and Ivan Kavaciuk, folk artists of Ukraine.

Following the concert, a spirit of friendship, spiritual care and prayer permeated the gathering as those in attendance chanted the traditional Ukrainian *Mnohaya Lita*, God Grant You Many Years for His Grace Bishop Andriy!

ТРЬОХ СВЯТИХ

о. С. Гаюк

Дня 30 січня за ст. ст. Св. Церква згадує пам'ять трьох вселенських святителів: Василя Великого, Григорія Богослова й Іоана Золотоустого.

В церковній богослужбі на цей день, в усіх тропарях, канонах і інших піснеспівах св. Церква віддає належну і рівну пошану усім трьом Божим угодникам. "Василій — божественний розум, Григорій — небесний голос, Іоан, предивний світильник а всі три високі угодники і слуги Пресвятої Тройці". Тож коротенько погляньмо ще на життя кожного святого зокрема, щоб належно усвідомити - чому св. Церква так величаво шанує їх святу пам'ять.

Св. Василій Великий (+ 379), названий великим за свій розум і за велику твердість визнання Віри Христової. Йому довелося перенести тяжку боротьбу з багатьма лжеучителями та ворогами Віри Христової. Він, за словами Григорія Богослова, був кораблем настільки переладованим богословським знанням, наскільки це можливо було для людської природи. Той же св. Григорій Богослов одного разу так писав до св. Василя Великого: "Ти - око вселенної, могутній голос і труба, палата вченості. Одна весна в році, одне сонце між зорями, один голос вищий понад усі - і це твій голос". Саме в часі його єпископства християни були тяжко переслідувані імператором Валентом, запеклим прихильником аріанської ересі; він намагався всіма силами і св. Василя прихилити до аріанства, але всі заходи його в цьому напрямку не принесли жодного висліді. Коли ж св. Василій відмовився приймати аріян до св. Причастя, то імператор післав до св. Василя свого префекта Модеста, якому доручив не тільки умовляти святого ласкою, але і загрозити йому різними карами. Тож Модест, побачивши, що його просьби не допомагають — почав святому погрожувати різними карами: відібранням маєтку, засланням, тяжкими муками і, врешті, смертю. Але святитель на всі ці погрози мужньо зі спокоєм відповів:

"Страхай мене чим іншим, лише не цим! Ти хочеш відібрати у мене маєток. Але у мене нема нічого, окрім цієї одежі і небагатьох книжок, які не викличуть ні в кого заздрости. Ти загрожуєш мені засланням? Але в мене нема свого місця, а всяке, де зашлють мене, буде моє, тому що вся земля Божя. Також мук і смерти не боюся, бо вони скоріше приведуть мене до Бога, для Якого я живу і до Якого давно поспішаю."

Почувши таку мужню відповідь Святого, здивований префект сказав: "Ніхто ще так сміливо до мене не промовляв". "Бо ти, можливо,- зауважив св. Василій, - ніколи не натрапив на християнського єпископа!"

Св. Василій належав до славних проповідників свого часу. Його глибокі богословським змістом науки, що відзначалися також і надзвичайною доступністю для всіх, являються взірцем церковного красномовства. З багатьох його богословських трудів найбільше признання мав т. зв. "Гексамерон", тобто "Шестоднів", або виклад шести днів творіння, а також його "гомилії" (проповіді). Ціле життя святого було одним безперервним терпінням.

Так само і **св. Григорій Богослов (+390)** дуже багато перетерпів від аріян, але він безбоязно проповідував правдиву науку Віри Христової. Від земного життя він не вимагав для себе нічого. Богословом названий був тому, що його богословське мислення, що особливо виявилось у викладі догмата про втілення Сина Божого, сягало аж найбільш сокровенних глибин пізнання Бога. Його глибокі богословським змістом науки приходили слухати з найда-льших сторін, а своїм життям повним християнських чеснот, був найдосконалішим прикладом. Будучи пізніше патріархом в Константинополі, він був далеким від всякої слави, а про себе казав так: "Мене ніколи не захоплювали шовковій одежі, не любив пересичувати і свого чрева та жити у розкішних палатах, не любив я й слуху свого розважати музикальними інструментами. Срібло і золото я залишав іншим. Для мене приємний кавалок хліба, у мене солодка приправа — це сіль, а пиття моє - це оживляюча вода. Найкраще моє багатство — це Христос, Який безперестанно підносить вгору мій розум. Честь мені не потрібна, бо я не шукаю нічого земного. Одна слава була для мене — вирізнитися пізнаннями, які зібрав Схід і Захід".

Св. Іоан Золотоустий (+407) відзначався особливим красномовством за що був і названий Хризостомом, тобто Золотоустим.

Вірні так любили слухати його поучення, що під час Служби Божої, яку правив він, не було для них всіх місця в храмі. Проповіді його вірні сприймали завжди з таким захопленням, з таким релігійним ентузіазмом, що часто слова Святителя гучно оплескували, або, приведені до усвідомлення своєї гріховности, гірко плакали і щиро каюлися. За часів панування імператора Аркадія був він запрошений на становище

(продовження на ст. 28)

CONVERTS

CORNER

Where do We Come From

by Dr. Gabriel Jay Rochelle

It makes all the difference in the world if a convert is coming from another Christian church, however feeble the faith structure of that community may be, or if she is coming from outside the church's faith and life completely.

With those who come from other Christian churches, the central issue will be how much reeducation is needed in order to assist the convert to become Orthodox at a deep level. With those who come from no background in the faith, the issue will be where to start to help the person develop a robust and grounded faith.

The real issue in both cases is how you can honor and respect the spiritual journey the convert has been on to this point. No one wants to be told that he has been on a dead-end street for his adult life. By the same token, however, no one should be told that her past was just hunky-dory and fitted her perfectly to become Orthodox for the long haul. Both reactions are

overdrawn and will not give much assistance. We begin, then, with listening rather than with talking. We begin with questions rather than with answers.

There is another distinction we need to make when seeking to assist converts. People who are already Christians come to Orthodoxy from liturgical and non-liturgical churches. The liturgical churches: Lutheran, Episcopalian, Roman Catholic; are also sacramental churches, and these three all affirm the real presence of Christ in the Eucharist, believe in baptismal regeneration, and offer some form of confession and absolution. Here we work with people who are already convinced of God's presence in the material world.

Those who come from non-liturgical backgrounds most often have no real appreciation for sacraments, may in fact hold them to be mere suggestions or remembrances, and despite all their professed faith may not fully believe that God became truly human. There is yet a third group, the Anabaptists. Several priests in other jurisdictions and one of our deacons come from this background, which includes the Mennonites. We must be sensitive to differences *among* those who come from Christian backgrounds in order to bring them to the fullness of the Faith.

It all begins with friendship and hospitality, however, as I have been

stressing in more than one column in this series.

Experience tells me that most of the members in our churches are quite capable of befriending new explorers to Orthodoxy. Many are also capable of serving as guides into the hows and whys of liturgy, fasting, and everyday piety. Fewer may be capable of articulating their faith in a way that will bring the new convert along toward fulfilling the promise of entry into Holy Church. The most important ingredient, however, is love.

Make sure that you give full weight to the person's sincerity and desire. Cherish them as seekers, even if you do not quite understand why they are searching for something that is not lost. Never forget that to be a convinced and faithful Christian in our age and culture is more of a rarity each day. Your very being speaks to others of your priorities and values, before you even say a word. Your very existence honors another set of choices and shows that you follow a counter-cultural way of life. New converts may be looking precisely for the shape of piety that you have and show, even if you don't think about it very much. Don't forget this, and don't disregard it. As has often been said, you may be the only gospel people ever read.

ORDINATION ANNIVERSARIES

FEBRUARY

- Protopresbyter Taras Chubenko - February 3, 1980
- Very Rev. Father Oleh Hucul - February 12, 1995
- Protopresbyter Peter Hotrovich - February 22, 1948
- Protopresbyter Michael Zemlachenko - February 27, 1955
- Very Rev. Volodymyr Muzychka - February 28, 1992
- Protodeacon Joseph Hotrovich - February 29, 1948

MAY GOD GRANT TO THEM MANY, HAPPY AND BLESSED YEARS!

ЗВІДКЛЯ ВОНИ?

о. Гавриїл Рошел

Коли людина навертається на Православ'я, дуже велике значення має те, чи вона переходить із іншої християнської Церкви чи навіть громади слабій структури, чи вона приходить зовсім з-поза церковної віри і життя.

Щодо тих, які переходять із інших християнських Церков, найважливішим є устійнити, скільки перевихови потрібно, щоб допомогти наверненому стати глибоко віруючою православною людиною. Щож до тих, що приходять до нас без жодного досвіду у вірі, найважливішим є рішити, з чого починати, щоб допомогти тій людині виробити міцну і обґрунтовану віру.

Головним в обох випадках є спосіб, який вживається, щоб шанувати і респектувати ту духовну подорож, якою дана людина дійшла до цієї точки. Нікому не приємно почути, що все своє життя, як дорослий, він ішов вулицею, що кінчається тупиком. З другого боку, нікому не слід казати, що його минуле прекрасно підготовило його стати православним. Ці обидва способи є крайні, і не допоможуть нам нічим. Отже, ми мусимо почати не з розмови, а із слухання. Починаємо з питань, а не з відповідей.

Стараючись допомогти нововерненим, слід зробити ще один розподіл. Християни приходять до нас і з літургійних, і з нелітургійних Церков. Літургійні Церкви – Лютеранська, Епископальна і Римо-Католицька є водночас сакраментальними Церквами, отже, ці три названі Церкви підтверджують дійсну присутність Христа у Євхаристії, визнають відродження через охрещення, і пропонують, у якомусь виді, Сповідь і Причастя. Тут ми працюємо з людьми, які вже переконані, що Бог є присутнім у матеріальному житті.

Ті, що приходять із нелітургійних середовищ, не мають справжнього розуміння Таїнств, а багато з них вважають їх лише за символічні, і, наперекір своїм запевненням щодо віри, повністю, мабуть, і не вірять, що Бог став справді людиною.

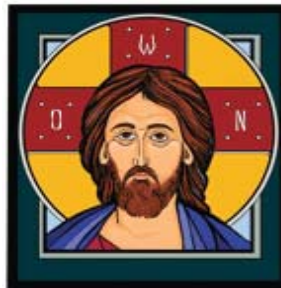
Існує ще третя група, т.зв. Анабаптисти. Один із наших дияконів, і декілька священників інших юрисдикцій походять саме з цієї групи, яка включає і Менонітів.

Отже, ми мусимо звертати увагу на різниці поміж тими, що переходять із інших християнських середовищ, щоб привести їх до повноти Віри.

Але, як я вже не раз згадував у своїх дописах, все починається з дружби і з гостинності. Мій досвід переконав мене, що більшість із членів нашої Церкви є спроможні заприятелювати із новими "дослідниками" Православ'я. Із цих, багато є таких, що можуть давати пояснення щодо літургії: що і чому, пояснювати пости та щоденні моління. Не всі з них зуміли б ясно описати свою віру так, щоб це притягало нових зацікавлених бути допущеними до святої Церкви. Однак, з усього названого, найважливішою є любов.

Слід вважати, щоб повністю зважити щирість і бажання даних осіб. Цінить той факт, що вони шукають навіть, якщо вам не зрозуміло, чому вони шукають те, що не загублене. Ніколи не забувайте, що бути переконаним і вірним християнином у наші часи стає щодня більш рідкісним явищем. Ваша особистість розповідає іншим про ваші пріоритети ще перед тим, ніж ви скажете слово. Вся ваша істота говорить іншим, що ваш спосіб життя йде проти прийнятого сучасним суспільством способу. Нові навернені може якраз і шукають такої побожності, яку ви маєте і показуєте, навіть, якщо ви про це не думаєте. Не забувайте цього і не легковажте цим. Бо, як часто говориться, може ви є єдиною Біблією, що її ці люди читатимуть.

Do not be conformed to this world but be transformed by the renewal of your mind.

(Romans 12:2)

God's Church and Man's Interpretation

Religious Thought Compared and Contrasted to Orthodoxy

The Mormons

by Rev. Fr. Bazyl Zawierucha

"For other foundations can no man lay than that which is laid, which is Jesus Christ."

(1 Cor. 3:11)

The "Church of Jesus Christ of the Latter-Day Saints" is the official title by which the Mormons are known. The briefer description is derived from the "Book of Mormon", which forms a part of their supplements to the Holy Scriptures of the Old and New Testaments.

The history of Mormonism is the key with which to unlock its beliefs, practices and spirit. Its founder, Joseph Smith, was born in Vermont in 1805. At the age of fifteen, he claimed to have seen a vision and received a call to become a "prophet of the Most High God". In 1823 he further claimed to have received an angelic messenger, Moroni, who came to him directly from the Divine Presence and informed him that all existing churches were in error, corrupt and apostate. His mission was to dig near the top of the Hill Cunorah, near Palmyra, New York.

There he unearthed a box of golden plates inscribed in writing that the Mormons later identified as "Reformed Egyptian". The obliging angel also supplied him with a pair of magic spectacles called the Urim and Thummim, which enabled him to decipher the hieroglyphics.

The translation of this "Book of Mormon" was given in King James English, using 27,000 words of the King James Version of the scriptures with the very unusual fact of having references to Christ before His Incarnation. It seems more than strange that a relatively unlettered man was able to translate "Reformed Egyptian" years before the oriental scholars of the world were able to decipher Egyptian inscriptions with the discovery of the Rosetta stone. We must choose between a great miracle and a great illusion for the explanation of these events.

The "Book of Mormon" purports to be the history of the

original inhabitants of the American continent from 660 BC to AD. 421. According to this book, North and South America were peopled by Jews who came by ship from Palestine. Two nations arose, the Lamanites and the Nephites - the native Americans. Christ supposedly appeared among the Nephites, chose 12 native American Apostles and set up a church which was a counterpart to the church he had established in Jerusalem. Eventually, the dissolute Lamanites destroyed the virtuous Nephites in a battle near Palmyra in AD. 421. Moroni, son of the vanquished Nephite general Mormon, buried the golden plates which recounted the history of his race.

After translating the "Reformed Egyptian", Smith delivered the plates and goggles to the angel and they have not been seen since. (It should be noted that to this day, linguists know nothing about a language called "Reformed Egyptian").

Smith relates that John the Baptist appeared to him in 1829 and ordained him into the Aaronic priesthood. Later the Apostles Peter, James, and John conferred the higher priesthood of Melchizedek. In 1839, Smith and his followers purchased swampland on the Mississippi in Illinois and built their city of Nauvoo, which Smith maintained was a Hebrew word meaning "the Beautiful". Thousands of English converts followed the exhortations of Mormon missionaries to gather in the New Zion and its 20,000 citizens made the largest city in the state.

Rumors of polygamy, envy of Mormon prosperity and dominance contributed to provocative actions against them. Summoned by the governor, Smith appeared in Carthage to face charges of immorality, counterfeiting, sheltering criminals and treason. A mob of 200 men with blackened faces stormed the Carthage jail and shot the prophet and his brother Hyrum to death. The Mormon prophet was dead at 39.

The demoralized followers found an outstanding leader in Brigham Young, an ex-Methodist and fellow Vermonter of Smith. Young set about organizing the epic march to the West. To all who asked why they were leaving Illinois, he had one answer: "To get away from Christians and out of the United States." "This is the place," declared Young on July 24, 1847, when his advance party reached the valley of the Great Salt Lake, then a part of Mexico. The Mormons made the desert bloom. They irrigated, built homes, and started work on a new temple. After the Mexican War, Young was appointed first governor of the Utah territory. Polygamy was traded for statehood in 1896, when Utah became the 45th state of the Union.

After 1853, polygamy was openly practiced and defended. The Utah Mormons claim that Smith received the revelation on plural marriage at the Nauvoo in 1843. Obviously, polygamy was an afterthought, since the Book of Mormon plainly states: "Wherefore, my brethren . . . there shall not any man among you have among you save it be one wife; and concubines he shall have none". (Jacob 2:26) In other passages in the Mormon scriptures, polygamy is called an "abomination before the Lord. Nevertheless, the sect has never renounced its belief in polygamy it has become a "suspended" doctrine when in 1890 they yielded to federal law. If the Federal Government were to withdraw its opposition to plural marriages, the Mormons would certainly resume the practice. They have always considered the laws against polygamy to be unjust and an infringement of religious freedom.

What are the primary tenets of Mormon belief and practice? One novelty is the belief that there are two sources of doctrine: The written word of God, the scriptures, and direct revelation from God through continuous revelation. The former source includes the Bible, to this is added the "Book of Mormon"; "Doctrine and Covenants", a collection of revelations given through Smith; "The Pearl of Great Price", revelations and writings of, Abraham and Moses not found in the Bible. The source of continuing revelation is the president of the sect and his word is received as the word of God. Without question, this view of supplementary scripture reduces Christ's revelation for this world only to a "chapter". This is why it is unacceptable to the Christian churches.

Another distinctive doctrine of the Latter-Day Saints is their interpretation of the Trinity, which becomes tritheistic (three gods). God the Father has primary authority, Jesus Christ, secondary authority, and the Spirit, even less authority. Jesus Christ is believed to be literally the only begotten Son of God in the flesh and not to have been conceived as Christian churches have affirmed.

It is also believed that there are other gods for other planets (worlds), and that the God of this earth is in a state of progression. Man lived with God in a previous existence and after death he may become a god for his own planet.

Mormons do not believe that there has been a final revelation of Christ, nor will there be until the Second Coming of Christ in Glory; at that time revelation will no longer be necessary because Christ will again reign personally upon the earth. If an Orthodox Christian were to challenge this viewpoint by insisting that Christ is the final revelation of God, the astute Mormon would reply that corrupt teachings have been added to the Bible and in any case it was not complete, hence the necessity for supplemental scriptures like the "Book of Mormon". This then, like the Mormon doctrine of the Trinity, which is a tritheistic subordination, is a deviation from Christianity.

There are more than five million Mormons today, mostly Americans. They are preponderant in Utah and

strong in Idaho, Arizona, California and other Western States. An unusually high birth rate and aggressive missionary program account for the growth of this sect into one of the leading denominations in the USA.

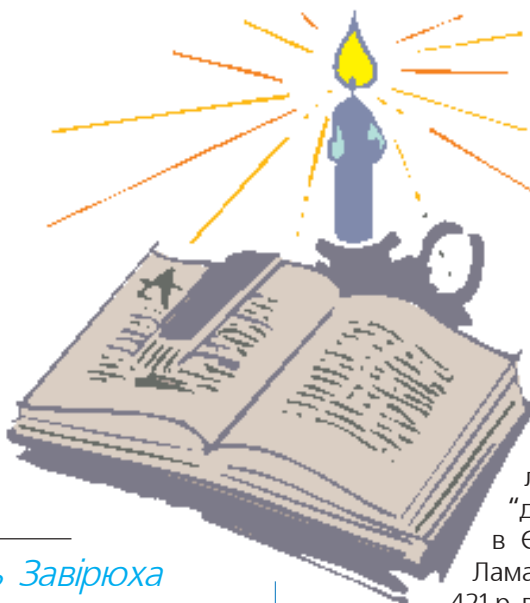
The Church of Jesus Christ of Latter-Day Saints has become the dominant financial institution in the Rocky Mountain area. Its annual income from tithes and business investments is estimated at over \$1 billion. The sect owns hotels and motels, a daily newspaper, 300,000 acres of Florida cattle land, four insurance companies, scores of farms, factories, and office buildings, Salt Lake City's largest department store, a publishing house, sugar refineries and a plantation in Hawaii. It could not be an exaggeration to say that the Mormon church wields more economic power more effectively than any other organized religion in the world. Mormons serve as U.S. Senators and Representatives. Some prominent Mormons include columnist Jack Anderson, hotel magnate, J. Willard Marriott, Jr., and the Osmond family. Most Mormons live in the USA, but there are growing communities in Canada, Mexico, England, Germany, Scandinavia, South America and the Pacific Islands.

A distinctive custom of Mormons is the baptism by proxy, of the dead, which enables them to advance to a higher plane in the afterlife. A Mormon may be baptized for his ancestors as many as 30 times in an afternoon. Those proxy baptisms for the dead are performed only in the temples. Ordinary Mormons are baptized by immersion at the age of 8.

Mormon Temples are closed to Gentiles and to Mormons who do not tithe and attend church regularly. Visitors may enter the 8,000 seat Salt Lake City Tabernacle. The regular Sunday afternoon worship service includes a simple observance of the Lord's Supper. Water is used in place of wine.

A member who does not contribute ten percent of his income to the church does not qualify as a Mormon in good standing. This source of income provides the cult with huge resources for missionary activities, building educational programs and other enterprises. All young men are expected to spend a year or two as unpaid missionaries. They average 21 years of age and have memorized a sales talk, Bible proof texts, and stock answers to gentile objections. However, much as the Orthodox Christian may admire the wealth, the social concern and missionary zeal of this cult, there remain many doctrinal difficulties. Some we have already touched upon: Supplemental revelation, a progressive God, tritheism, baptism of the dead, etc. The "Book of Mormon" is filled with cultural and theological anachronisms and contradictions as though the author could not imagine Hebraic Messianic hopes in any other terms than Christian. The Church of Latter-Day Saints may be a "church" in its narrowest sense, but Christian, it is not.

Релігійні думки в порівнянні і протиставленні Православ'ю

о. прот. Василь Завірюха

*“Ніхто бо не може покласти іншої основи крім положеної, а вона - Ісус Христос”
(Лист до Коринтян 3:11)*

Офіційною назвою, під якою Мормони відомі є “Церква Ісуса Христа святих останніх днів”. Ця назва взята із “Книги Мормона”, яка творить частину їхнього додатку до Святого Письма Старого і Нового Заповітів.

Ключем до розуміння вірувань, практики і духа Мормонізму є їхня історія. Його основоположником був Йосиф Смит, народжений у штаті Вермонт у 1805 р. Згідно з його твердженням, коли йому було 15 років, він бачив “візію” і отримав поклик, стати пророком “Найвищого Бога”. У 1823 р., за його твердженням, йому з’явився ангельський посланець, Мороні, котрий прийшов до нього безпосередньо від Божественної Присутності і повідомив його, що всі існуючі Церкви є в блуді, скоруптовані і відступницькі. Його (Смитовою) місією було, робити розкопки біля вершини гори Кунора, коло Палмайри в штаті Нью Йорк.

Там він викопав коробку золотих плит з написами в мові, яку Мормони пізніше назвали “реформованою єгипетською”. Послужливий ангел також постарався для нього “чарівні окуляри”, що називалися Урім і Тумім, які дали йому змогу відчитати ієрогліфи.

Переклад цієї “Книги Мормона” був поданий у англійській мові часу Біблії короля Якова, (St. James Bible). В ньому вжито 27,000 слів з цієї книги, з таким незвичним варіантом, що відноситься до Христа ще перед Його втіленням. Виглядає більш, ніж дивним, що відносно малограмотна людина зуміла зробити переклад із “реформованої єгипетської” мови на багато років раніше від того, коли світові науковці, після знайдення камня “Розетта”, змогли розшифрувати єгипетські рукописи. Як пояснення цих подій приходиться вибирати: чи це було велике чудо, чи велика фантазія.

“Книга Мормона” доводить, що вона – це історія первісних обивателів американського континенту від 660 р. перед Христом до 421 р. після Його народження. Згідно з цією книгою, Північну і Південну Америки заселявали євреї, які приплили сюди кораблем з Палестини. З них постали два народи – Ламаніти і Нефіти, що й стали первісними американцями (native Americans). Христос, нібито, з’явився поміж ними, вибрав 12 апостолів – тубільців, і заснував Церкву, що була “двійником” Церкви, заснованої Ним в Єрусалимі. Згодом розпусницькі Ламаніти знищили праведних Нефітів у 421 р. в бої недалеко Палмайри. Мороні, син погіблого генерала Нефітів Мормона, закопав золоті плити з історією своєї раси, у землю.

Переказавши зміст цих плит, Смит повернув їх, разом із окулярами ангелові, і з того часу їх ніхто не бачив. Треба зазначити, що по сьогоднішній день науковцям-лінгвістам нічого не відомо про мову, що звалася “реформованою єгипетською”.

Смит твердить, що 1829 р. йому з’явився Іоан Хреститель, і рукоположив його на ааронського священика. Пізніше апостоли Петро, Яків і Іван піднесли його до вищого священничого сану Мехизедека. У 1839 р. Смит і його послідовники купили мочарища на ріці Міссісіпі в штаті Іліной і побудували там місто Наувон, що за словами Смита було єврейським словом, і означало “Прекрасне”. Тисячі “навернених” англійців, повіривши мормонським місіонерам, зібралися в Новому Сіоні, і 20,000 його мешканців утворили найбільше місто в тому штаті. Чутки про многоженство, зависть добробуту Мормонів та їхні зростаючі впливи призвели до провокаційних кроків супроти них: Смита викликано у державний суд у м.Картаго і його громаду оскаржено у неморальності, фальшуванні, переховуванні злочинців і у зраді (держави). Юрба 200 чоловіків, з вимазаними на чорно обличчями, напали на міську в’язницю, і застрелили “пророка” і його брата Гірума. Мормонському “пророкові” було 39 років.

Здеморалізовані послідовники знайшли собі визначного провідника в особі Врінґама Янга, бувшого методиста, земляка Смита з Вермонту. Янг взявся організувати масове переселення на захід. Тим, хто запитував чому вони покидають Іліной, Янг відповідав: “Щоб відійти від християн, і вийти із Сполучених Штатів”. 24 липня 1847 р., коли він з “розвідкою” дійшли до долини Великого солоного озера (Great Salt Lake), що тоді належало до Мексика, Янг заявив: “Оце – воно, те місце!” Під наглядом Мормонів, пуп’янци розцвіли. Вони проводили наводнювання, будували хати,

розпочали будівлю нового храму. Після закінчення Мексиканської війни, Янга призначено губернатором території Ютаг. У 1896 р. багатощлюбність виміняли за державність – Ютаг став 45-им штатом Унії.

Від 1853 р. Мормони явно практикували багатощлюбність, і оправдували її. Мормони штату Ютаг твердять, що Смит отримав Об'явлення про багатощлюбність ще у 1843 р. у Наувоні. Очевидно, що думка про полігамію прийшла пізніше, бо в Книзі Мормона ясно сказано: "Чому то браття мої...нехай не буде між вами чоловіка, що має більше, як одну жінку; а полюбовниць нехай не має зовсім" (Яків 2:26). А в інших розділах мормонського писання, багатощлюбність названо "...огидою пред Господом". Наперекір цьому, ця секта ніколи не відреклася полігамії. Вона стала "завішеною" доктриною, коли у 1890 р. вони підкорилися федеральному закону. Якщо б Федеральна влада відкликала своє протиставлення багатощлюбності, то Мормони напевно повернулися б до неї. Так як є, вони завжди вважали цей закон за несправедливий, і такий, що порушує свободу релігії.

Чим, властиво, заманюють Мормони інших до своїх вірувань і практики? По перше новою ідеєю, існування двох джерел доктрини: одно- Святе Письмо, писане Слово Боже,, і друге – прямі об'явлення від Бога чез постійні об'явлення. Перше джерело включає Біблію, до якої додані "Книга Мормонів" і Доктрина і угода", вибрані об'явлення подані Смитом; "Дорогоцінна перлина" – об'явлення і писання Авраама і Мойсея, що їх немає в Біблії. Джерелом постійних об'явлень є голова секти, слово якого, сприймається, як Слово Боже. Безперечно, коли поглянути на всі ці додаткові писання, то це зменшує Христове об'явлення для світу до одного розділу. І тому це все – несприємливе дяк християнських Церков.

Іншою відмінною доктриною "Церкви святих останніх днів" є їхня інтерпретація Тройці, яка в них стає "трибожественною" (склад трьох Богів): Бог Отець має найвищий авторитет, Ісус Христос – другорядний, а Святий Дух іще менший. Ісус Христос вважається буквально за єдинородного втіленого Сина Божого, а не зачатого так, як це підтверджують християнські Церкви.

Вони (Мормони) також вірять, що є інші боги для інших планет (світів), що Бог цього світу є в стані руху, і що людина жила з Богом у попередньому існуванні, і що після смерті, вона зможе стати богом своєї власної планети.

Мормони не вважають, що ще буде останнє Христове об'явлення, і його не буде до другого пришествя Христа у славі, але тоді об'явлення не буде потрібно, бо Христос буде знов особисто панувати на землі.

Якщо православний християнин не згоджувався б з цим поглядом і твердив, що Христос є остаточним об'явленням Божим, то хитрий Мормон відповів би: що до Біблії додано фальшиві вчення, та що й так, вона не була завершена, через це й виникла потреба додаткових писань таких, як "Книга Мормона". Вона, як і доктрина

Мормона про св. Тройцю, що є трибожественною – є відхиленням від християнства.

На сьогодні є більше, ніж 5 мільйонів Мормонів, в більшості американців. Вони переважають у штаті ЮТАГ, і міцні у штатах таких, як Айдаго, Аризона, Каліфорнія та інші західні штати. Зріст цієї гтури приписують надзвичайно великому відсотковій народжень та агресивним місіонерським програмам. Таким чином Мормони стали однією з найбільш чисельних деномінацій у США. "Церква Ісуса Христа святих останніх днів" стала ведучою фінансовою інституцією у околицях Rocky Mountains. Її щорічний прихід з "десатин" та фінансових інвестицій обчислюється на більше, як один більйон доларів. Секта є власником готелів, motelів, щоденних газет, 300,000 акрів пасовиськ на Флориді, чотирьох асекураційних компаній, безлічі ферм, фабрик і канцелярійних будинків, найбільшого у Salt Lake City "Універмагу", видавництва, рафінерій і плантацій цукру в Гаваях. Не буде перебільшенням сказати, що Мормонська Церква має більше впливу на економіку, і вживає його ефективніше, аніж яка не-будь інша Церква у світі.

Мормони мають відмінний звичай, а саме у них можна охрещувати померлих через їх заступників, що, нібито, дозволяє їм перейти до вищої сфери загробного життя. Мормон може бути охрещений, як заступник своїх предків, аж тридцять разів. Цього типу охрещення відбуваються лише в храмах. Нормальних мормонів хрестять повним погруженням у воду, коли їм кінчається 8 років.

Мормонські храми закриті перед членами інших віросповідань, а також перед мормонами, які не віддають десятини своїх прибутків або не відвідують відправи регулярно. Відвідувачі, однак, можуть увійти у головний храм у Salt Lake City, який може вмістити 8,000 людей. Нормальна відправа в неділю пополудні включає спрощену Євхаристію, в якій вода заступає вино.

Член цієї секти, що не віддає десятини не вважається за повноправного мормона. З цього джерела (десятин) культ отримує колосальний прибуток для місіонерської роботи, будівництва, освітніх програм, і т.ін. Від усіх молодих людей очікується, що вони проведуть рік-два, як безплатні місіонери. Їх пересічний вік - 21 років, і вони вивчають на пам'ять свою "пропаганду" вибрані уступи з Біблії і трафаретні відповіді на запити "невіруючих".

Як би православні християни не подивлялися мормонів за їх багатство, турбування суспільними проблемами та місіонерський запал, все-таки залишаються труднощі з доктринами. Про деякі ми вже згадали. Це – додаткові об'явлення, "прогресивний Бог", тритеїзм, охрещення померлих, і т.д. Книга Мормона повна культуральних і богословських анахронізмів і протиречень, ніби-то її автор не міг собі уявити сповнення гебрійських місяньських надій не християнськими. Церква пізніших святих може і є "Церквою" у найвужчому значінні цього слова, але християнською Церквою вона не є.

The Place of the Presby

by Fr. Harry Linsinbiger

We, the Church, when we come together as a Church become the Body of Christ. All of the four basic orders of the Church—Bishop, Priest, Deacon, and Laity, are together the Church in traditional Orthodox Christianity, which has never failed to proclaim this truth. Unlike the Orthodox Church, medieval Roman Catholic doctrine had Church defined as the hierarchy which was “above” the people who were, not fully part of the Church but in submission to it. But it is not so among us, who have the fullness of His Body, for the Church is not bishops only or presbyters only, but, as St. Cyprian said, the people clinging to the hierarch, who is in unison with his clergy and the other hierarchs. The Church, the Body of Christ, is a synergy, a cooperation, of every one as individual members, whether they are set apart as ordained leaders of the Church, or they are active lay participants in the Eucharistic and social life of the Christian community. It takes everyone working together, “...the whole body, joined and knit together by what every joint supplies, according to the effective working by which every part does its share, causes growth of the body for the edifying of itself in love” (Eph 4:16).

Often there is just one parish priest, but sometimes there is more than one. The first priest in a parish, as the priestly representative of the Diocesan Bishop, is its Rector (which means “leader”), or Pastor. To assist the Rector in the administration of the parish there are other Priests, Deacons, Subdeacons, readers, chanters, sacristan, greeters, officers in financial administration, and auditors. In this nation we have borrowed the concept of a parish council from the Protestants. Traditional Orthodoxy knows of lay officers—The Order-keeper or “wardon,” (not a very good translation into English because its only other modern use is the keeper of order in the prison system) which turned into “parish council president”, the assistant warden (Council VP), recordkeeper (secretary), and treasurer within a parish, which have their modified equivalent in what we might call the “Officers” of the council. But the modern phenomenon of the ad extra “parish council” is certainly Protestant rather than Orthodox in origin. In traditional Orthodoxy, only those who have a specific role to fulfill and are appointed to that end have authority, and this according to the rules handed down from the beginning. Thus, the modern phenomenon of having four or five people who do something and an additional 20 elected “board of trustees” who don’t do much of anything but meet in a “board meeting” is foreign to Orthodoxy, as are the corporate-like board meetings which take place with modern corporate rules of order, rather than traditional prayer and consensus style meetings. Traditionally the only “meetings” that took place where meetings with the priest to organize things, and otherwise meetings to accomplish physical or external disciplinary goals for the parish.

According to Scripture, “all authority is ordained of God”, yet the modern day spirit in the western world seems to fight authority. Legendary figures in the middle ages such as Robin Hood fought the corruption of those who abused authority (ultimately to reestablish the legitimate authority that was usurped by one who stole the crown). But that is not what

the modern spirit teaches, it teaches us to establish and prefer our own self-centered alternate authority to that which is established by God, ultimately because this same modern spirit teaches us to trust ourselves above all others, including the God who knows the big picture way better than we do with our finite human minds! Nonetheless, because of this, and several other factors, many people don’t understand Church hierarchy, especially since many of the parishes in the US started without a priest or a bishop, and some were originally formed more as cultural social clubs from the old country than as ecclesiastical centers of the meeting of the Body of Christ. Thus, because virtually none of these laymen were trained or had knowledge of the protocols of the Church, instead of following Orthodox protocol they used Protestantism, which was the closest thing they had to go on, as a model, thus breaching, unknowingly, the ecclesiastical canon, or rules laid down for the Church.

Scripture is the first place in which we witness the ecclesiastical canon with regard to the relation of the parish to its Pastor. Look at the following Scriptures in reference to the bishops and presbyters. The first passage has St. Paul, as an Apostles, instructing St. Timothy, as Bishop of Ephesus, that he is to make sure that he honors the presbyters who rule exceptionally well under his direction:

Let the presbyters (*Gr. Presbyteroi*—ordained elders, as opposed to *geron*—non-ordained elders) who rule well be counted worthy of double honor, especially those who labor in the word and doctrine. (1 Tim. 5:17)

The bishops and presbyters are the “ones who rule”, or leaders of the community. We see this in several other passages as well: “Remember those who rule over you, who have spoken the word of God to you, whose faith follow, considering the outcome of their conduct” (Heb. 13:7), and “Greet all those who rule over you, and all the saints” (Heb. 13:24), and “Obey those who rule over you, and be submissive, for they watch out for your souls, as those who must give account. Let them do so with joy and not with grief, for that would be unprofitable for you” (Heb. 13:17). For we who are priests, for us to approach the ministry of the Church “with grief” which is “unprofitable” for us.

In many English language Bibles, the Greek terms *proistemi* and *hegeomai* are both translated as “rule” or they also have the meaning of “lead”. From this same route the head priest in the parish has always had the title of *proistamenos*, (trans. *nastoriatelye* or rector), which means “leader” or “president”. Many here in America don’t understand this Biblical and ecclesiastical concept, and thus we have abuses of laity trying to overthrow hierarchy and abuses of hierarchy trying to lead, not by “exhortation, reproof, and correction” but rather by coercion. But in the Church, “it shall not be so among you”. A better understanding can be found in the other name for the head priest—the “Pastor” or Shepherd (likewise, the Bishop is known as the “Archpastor”,

with Christ as the Great Chief Shepherd). St. Peter says: "The presbyters who are among you I exhort... Shepherd the Flock of God which is among you, serving as overseers (Literally episkopountes--"exercising the Episcopal office"), not by constraint but willingly...neither lording it over the clergy (mid os katakyrievontes ton kliron), but being examples (typos—literally types or models) to the Flock" (1 Peter 5.1-4). This passage applies to Bishops and also to priests who are the Pastors of Parishes. The term "Katakyrievontes" in this passage literally is the conjunction of two Greek terms in Scripture: *kata* (enacted against or downward subjection) and *kyrievō*, meaning lordship—hence "lordship over", rather than "leadership within" the Flock. We see this as being an extension of our Lord's teaching in Mark 10.42-44: "You know that those who are accounted to rule over the nations exercise lordship over them...yet it shall not be so Among you...whosoever is first AMONG you shall be servant of all." Christ was clearly the leader, but also was the leader by being a servant: he prayed for them, did their bidding to God His Father on their behalf, as though their servant rather than their leader, He served them by instructing the ignorant, healed the sick, gave sight to the blind, washed the dirty, clothed the naked, fed the hungry, gave drink to the thirsty, and washed the feet of his disciples. Indeed, he was their servant because when he taught them, it was not by sharp command in blind obedience, but by explanation and expanded example so that they may spiritually see and obey, not in blind obedience, but obeying willingly with understanding). Obedience in the western world has become a dirty word. But as you see, in Orthodox Christianity, following the Biblical example of our Lord and St. Peter, it is not by downward compulsion in ignorance that spiritual obedience is achieved, but by the willing acceptance of free persons who have been enlightened by God's Spirit of the things that God has taught us, thereby proceeding to our own fulfillment and betterment in life. Thus priests and bishops are called to be examples to the flock by being the first to subject themselves to the will of Christ, which is made clear in Scripture and the Fathers. This was one of the "bones of contention" between Orthodoxy and Rome in the Schism. Rome began to define the clergy as being "above" the Church rather than leadership within the Flock. Clearly if St. Peter Himself is one of the Flock and a member of the Church and had need of the Body of Christ (the Church in Sacrament) to be saved, no bishop or presbyter is "above" this. Bishops and Presbyters are leaders within and among the flock there to execute Christ's will as expounded in Scripture and the teachings of the Church.

The bishop and presbyter, then, are given authority to be leaders within the flock that they may lead all, including themselves, into the life in Christ, and not to set the flock into subjection to them. However, as Shepherds they also are appointed to protect the flock from wolves, who, as our Lord has taught us, often come in "sheep's clothing" and in this sense are given authority to drive away wolves for the protection of the flock as a whole. The sheep often cannot see the "wolf in sheep's clothing", and thus it is given to one who has been ordained and trained in the ways of God to discern who they are and remove them from the harm of the Flock. Though many have been appointed Shepherds within the Church in their appointed areas, nevertheless Christ alone is Shepherd over the entire Church and thus is called the "Chief Shepherd" (1 Pet. 5.5). St. John Chrysostom calls the Bishops and Priests the "tongue" (i.e. the voicebox) of God, who by

proclaiming His word as it has been given them give the sheep the opportunity to hear his voice, become members of the One Flock and follower of the Chief Shepherd (John 10.11-16). These "wolves" those who, according to the Lord, "don't go in by the gate" but are incorrigible in scandalous sin, criminally negligent or abusive behavior, or are causing "strife and divisions" and refusing to turn away from these destructive deeds, Scripture says, must be removed, hoping that some day they will have a change of heart and return to God and repent. The only way to possibly keep order in any system is to agree on the ground rules and a willingness to accept correction and discipline when there is a breach. No one should be in a position of authority who does not accept the chain of authority as appointed by the Apostles. But otherwise, where ground-rules and divisive and overly sinful behavior are not an issue, the sheep are to be lead by "strongly urging" them to repent and turn away from sinful thoughts and actions, which are the products of selfishness and self-centeredness rather than Christ-centeredness. They are not portrayed in the scriptures as autocratic dictators, but are set apart (ordained) to provide order, much like civil rulers do within the government, only to lead the sheep rather than to "drive" them, which is the way in which Church government is distinct from Civil Government. This term "rule" speaks to their position within the Christian community. Orthodox Christian government, in the apostolic Tradition of the Church, is decidedly hierarchical. The Church has structure, and this structure is clearly outlined in the pages of the New Testament. So, in the model of the New Testament, at the head of each local Orthodox Christian community is a presbyter (elder) whose authority resides in the bishop (overseer), and who rules or leads in humility, following the example of the One Head, the One Presbyter, the One Bishop, Jesus Christ, who "humbled Himself and became obedient to the point of death, even the death of the cross" (Phil 2:8).

Fr. Thomas Hopko writes:

The head of the parish in its total life is the presbyter, who is ordained and assigned by the diocesan bishop. He is also embraced and accepted by the parish as the community's spiritual and sacramental leader, father and pastor. The parish priest, properly understood in Christian Orthodoxy, is neither domineering nor servile. He is neither an authoritarian "stand-in" for an absent hierarch, nor a hired underling at the beck and call of a secularized board of trustees. He is rather a called, trained, tested and ordained teacher, pastor and priest who guarantees the presence and action of Christ in the community. His God-given task, confirmed and supported by the faithful, is to empower every parishioner to find and fulfill his or her calling as a member of Christ's body. He is the servant of servants, for God's glory and the good of all people. When functioning properly in love, this structure maintains identity and integrity as Christ's Body, the household of God. ("The Orthodox Parish in North America" pp 12-13, 2002)

The priest, being trained in the holy rules of the church, must execute them without partiality, yet still with the individual need of each in mind, and with the greater good of the parish in mind. Too often we don't want what the Lord has given us and don't appreciate it—including spouses, houses, homes, the church, and too often some Pastors don't appreciate their flocks and the flocks don't appreciate their Pastors. But above all we are called by God to love--the Pastor must love the flock appointed to him, and the flock are called to love the Pastor-- and all are to do this in love for God.

Our 2005

College Student Mission Team to Ukraine

From the Editor's Desk: Dear readers, once again it is a great blessing for me to greet you on these four pages of our UOW. As we promised in October 2005 issue the following article is written by

Hans Harasimchuk, member of our Church's 2005 College Student Mission Team, and parishioner of St. Vladimir Cathedral, Parma, OH.

The Mission trip to Ukraine was an experience of a lifetime. I saw and experienced new things. I gained a few new friends and came closer to old ones. I even managed to learn a lot about Ukraine and myself, and some of it was good, bad, and some was even ugly.

...We had some mishaps here and there. Have you ever spilled half a gallon of paint on your nicely tiled bathroom floor? Because, we did it on the orphanage's floor, it was blue...oops. *(Don't worry, we got it all cleaned up at the expense of the shirt off my back.)*...

The worst thing I experienced was seeing the innocent children who have been disregarded. They have been abandoned both by their own parents and society. I learned that many of them have been disregarded because their parents have been encouraged to dispose of any imperfect or unhealthy child. I also learned that society has disregarded them since it keeps their orphanage facilities in complete disrepair. That is, the facilities are so under-funded and under-staffed, and the orphans are under-educated and lack proper clothing for all seasons. Our inner urban schools are palaces compared to their accommodations. The best way for me to compare them to our standards is that they are treated worse than dogs at the local animal shelter. Dogs at our animal shelters not only get walked in the park, they get board certified medical care that includes surgery and medications. We help these dogs by collecting aluminum cans, which raise funds, by adopting them, and

some people even donate their time by cleaning and walking them. These children are in desperate need of love, it's something I never could have imagined coming from a family that has always cared and loved me. So, the worst feeling was when we had to say goodbye to these kids that just want somebody to love them and somebody they could look up to. It was difficult walking away feeling like there had to be more I could do...

...The most rewarding experience was getting the kids at the orphanages to smile. This could be accomplished rather simply. For instance, they were so excited that we were coming, they were poking their smiling faces out the windows before we even walked through the door. You could also make them smile just by holding their hand.

Another thing we did was to take the kids to the lake on their first trip out of the orphanage all year. It was a joy watching them run, play, and touch the water. We also fixed the tricycles so we could watch the kids ride around on them (one of them being, of course Michael Nakonachny). You would think that helping some of the children walk wouldn't be so special, but you wouldn't believe how excited they were just to walk. Also, you could make them smile by trying out a new skill of counting to ten in Ukrainian, and trying to and teach it to some of them.

There were some additional experiences that were quite fun while in Ukraine. First, being welcomed in a church more warmly than I had ever been welcomed

before. Second, listening to our team sing beautifully while we painted the murals. Next, milking a cow was something I never thought I'd be able to say I did. It's a lot harder than it looks.

Another was getting to feed a kid borsch, it was something I found heart warming. Finally, crawling into a cave at the monastery was an experience that was both humbling and purifying.

My mission trip feels as if it isn't over. The mission continues and there is still much work left undone. I'm still learning from my experience and I feel as if I have more to do. The biggest lesson the children taught me was that we all could use more unconditional love. Now that it's over I find my role is reversed. You see when we were at the orphanages we were there representing our Church, and now that we are back we are representing the orphanages to the Church. This was an experience I will always remember. I am grateful to have had the opportunity to go on

such a trip. And I'm grateful towards all the others that went and shared such a moving experience with me. I couldn't have asked for a better team of people. In addition, I appreciate all the people that helped make this possible with their donations and prayers, including our bishops, and numerous others. I hope to take everything I can out of all these experiences both, the good, the bad and the ugly.

As my last duty as an emissary for the orphanages, I encourage everyone to consider taking similar action, be it next years mission trip to Ukraine or your local soup kitchen.

Місійна подорож групи студентів нашої Церкви

З редакторського столу: Дорогі читачі, ну ось і знову мені надзвичайно приємно у дусі християнської любові звернутися до Вас на сторінках вашого церковного журналу. Як ми і обіцяли у минулому випуску, на слідуючих кількох сторінках читайте розповідь Ганса Гарасимчука, парафіянина катедри св. Володимира, Парма, ОГ про його враження від 2005 місійної подорожі студентів нашої Церкви до сиротинців в Україні.

Моя перша місійна подорож в Україну — це досвід, що трапляється раз у житті. Я побачив і зазнав багато нового. Я заприятелював з новими друзями, і краще пізнав деяких з давніх друзів. Я навіть довідався багато про Україну, і про себе самого. Дещо з того було добре, дещо погане, а дещо навіть огидне.

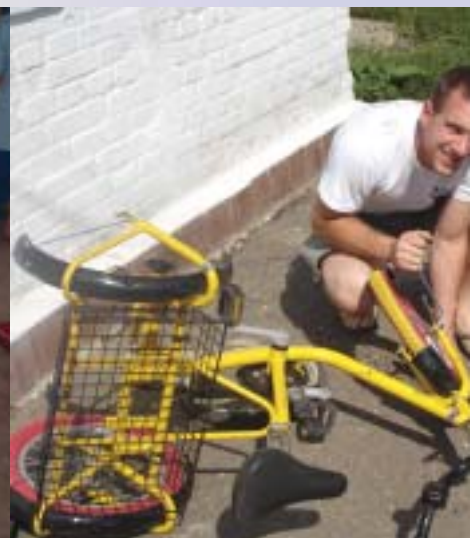
Тут і там траплялися деякі невдачі. Чи ви коли небудь розлили пів галона фарби на гарну, кафляну підлогу в лазничці? Бо нам це трапилося на підлозі сиротинця, що раптом стала синьою. (Але не журіться, ми все то почистили, правда, за рахунок моєї сорочки, що я її зняв з себе).

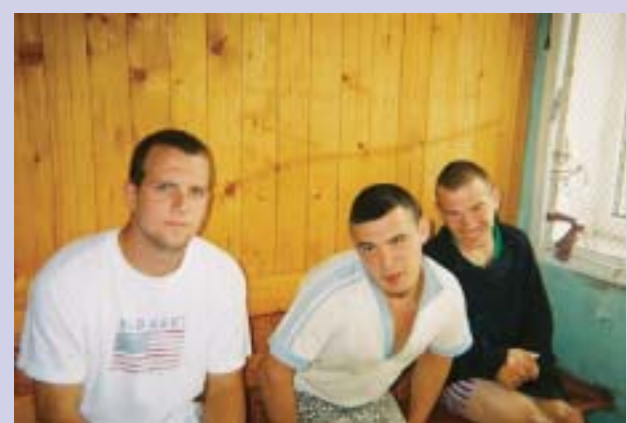
Найгірше, що мене вражало це те, як зігноровано невинних дітей! Їх покинули і їхні батьки, і суспільство. Я довідався, що деяких із них покинуто, бо батьків заохочували позбутися неперфектної, хворої дитини. Суспільство їх занедбало, бо сиротинці не утримуються в порядку, а обслуга недостатня, внаслідок чого сироти відстали у навчанні, а одягу, відповідного до пір року — немає. Наші міські школи, це палаци в порівнянні до цих сиротинців. Найкраще буде уявити собі це середовище зрозумівши, що в Америці краще трактують собак у притулках для звірят. Їх не лише водять на прохід у парк, але їм надається потрібна медична опіка, включно з медикаментами і, при потребі, хірургією. Ми помагаємо

цим звіряткам фінансово (збираємо порожні алюмінієві консерви, тощо), приймаємо їх в свої хати, а дехто жертвує свій час на те, щоб почистити й покупати їх та взяти на прохід. А діти в сиротинцях цього всього не мають. Вони до болю потребують любові. (Я раніш про це не думав, бо мене в родині завжди любили і доглядали). Тож найтяжче було, коли прийшов час прощатися з сирітками, які так дуже мріють про когось, хто їх любить би, кого вони могли б поважати. Відходив я від них з почуттям, що міг би ще щось для них зробити...

Ще під час відвідин, велике задоволення приносило нам, коли вдавалося викликати усмішку на обличчі дитини. Хоча, властиво, це не тяжко було зробити. Вони з таким нетерпінням нас очікували, що їхні сяючі личка виглядали з усіх вікон коли ми підходили до будинку. Іншим разом ми взяли дітей на озеро — це вперше цього року вони вийшли із будови сиротинця. Радісно було спостерігати, як вони бігали, розважалися, торкалися води... Ми з Михайлом Наконечним направили їм триколесні велосипеди, щоб тішитися радістю тих, що на них потім ганяли. Усмішку будь-якої дитини можна було викликати просто тримаючи її за руку. Здавалося б, що допомагати дитині ходити — це нічого

надзвичайного. Але це приносило деяким неповносправним з них велику радість. Також можна було їх розсмішити практикуючи нашу новонабуту здібність – рахувати по українськи до десяти. При цьому деякі з них теж опанували цю "штуку".

Були й інші незабутні хвилини під час нашого побуту в Україні. Одним таким моментом було те, коли нас вітали при вході до церкви тепліше, ніж я коли пам'ятаю. Іншою насолодою було, слухати чудові співи нашого гуртка під час малювання картин на стінах кімнат. Також, я ніколи не думав, що доїти корову може бути так важко, багато важче ніж я собі уявляв. Годувати дитину борщем приносило мені неабияке задоволення. Спускатися в печеру в монастирі було і покорюючим, і очищуючим пережиттям.

У мене вражіння, що моя місійна подорож не закінчена. Бо ж місія продовжується, і треба ще так багато зробити. Я ще все вчуся з того, що пережив, і буду ще довго вчитися Найважливішим, чого нас діти навчили, є те, що потрібно більше беззастережної любові. Мені здається, що тепер, коли подорож закінчена, наша роль змінилась. Бо коли ми були в сиротинцях, ми були представниками нашої Церкви. А тепер, коли ми повернулись, ми є представниками сиротинців перед Церквою.

Ця подорож - незабутня, і я надзвичайно вдячний за нагоду, її відбутися. Я також відчуваю вдячність до всіх, що були її учасниками, і розділяли це зворушуюче пережиття. Кращих співучасників я не міг би собі бажати.

В додатку, я вдячний усім, включно з нашими Архирейями, хто уможливив мені цю подорож своїми жертвами і молитвами. Я хочу затримати всі враження: добрі, погані і огидні. І вважаю своїм обов'язком заохочувати всіх взяти участь у місійній подорожі у наступних роках.

ПОТРІБНЕ СВЯТО В ЦЕРКВІ-ПАМ'ЯТНИКУ СВ. АНДРІЯ

"...And forgive us our trespasses..." The words of our Lord's prayer during Sunday's Divine Liturgy at St. Andrew the First-Called Apostle at the Metropolia center of the Holy Ukrainian Orthodox Church of the USA in South Bound Brook, NJ on December 18, 2005, for some obviously spiritual reason at that particular time, had an enormous impact on my understanding of our Lord's love, compassion and mercy.

Some 50 years ago, Franklin Township in the state of NJ granted their approval for construction of a church on the grounds of St. Andrew Memorial cemetery, which was blessed beginning on June 1 and due to very bad weather completed on September 21 (Nativity of the Mother of God), 1951. A church that became a Memorial to thousands of Ukrainians – constructed by their countrymen beyond the borders of Ukraine – to the victims of Genocide/Great Famine of 1932-1933, during which 10 million men, women and children starved to death by artificially created famine – a design of Joseph Stalin and Communist party and also to those who gave their lives for the independence of Ukraine and the United States of America. Construction on St. Andrew Memorial Church began in 1955 and was not completed for ten years. It was consecrated for the Glory of God and the extension of His Kingdom on earth on October 10, 1965 in beautiful ceremonies, which attracted over ten thousand faithful.

Those words of our Lord's Prayer sung so beautifully by St. Andrew Memorial Church choir spoke of something so extraordinary that modern "logic" simply cannot explain. We were praying for those who wronged us, who starved our forefathers, who killed our sons and daughters at various wars. We prayed for

через неймовірно несприятливу погоду, ці урочистості завершено аж 21 вересня, в день Різдва Богородиці. Ця церква, побудована пожертвами тисячів американських українців, стала пам'ятником мільйонам жертв Голодомору-Великого голоду, запланованого в Україні Сталіним і комуністичною партією в 1932-33 роках, а також всім, хто віддав своє життя за волю і незалежність України та Сполучених Штатів Америки. Будова церкви-пам'ятника розпочалася в 1955 р., і тривала повних десять років. Закінчений храм посвячено і віддано під опіку св. Андрія Первозванного 10 жовтня 1965 р., на славу Божу і поширення Його Царства на землі. На цю урочисту, зворушливу відправу прибуло поверх десяти тисяч вірних!

Слова Молитви Господньої, так духовно виконаної хором Церкви-Пам'ятника, говорять про щось, чого сучасна "логіка" не в силі пояснити. Цими словами ми молилися за тих, хто нас покривдив, хто морив голодом наших прадідів, хто, в різних війнах, вбивав наших синів і дочок. Ми просили в Бога прощення так, як наш Господь нас навчав. Рік за роком, покоління за поколінням, на протязі тих сорока років, церква-пам'ятник св. Андрія служила за словами Христової любові, прощення, милості і милосердя. Тут вибір зовсім простий: або ми ісповідуємо християнство, як учив нас Господь, або ми не сміємо називати себе християнами. Бо ж християнство торкається любові, тому, що БОГ Є ЛЮБОВ!

(продовження на ст. 21)

forgiveness, as our Lord has taught us. Year after year, generation after generation over these past 40 years, St. Andrew Memorial Church has kept its ministry in unison with Christ's words of love, forgiveness, mercy, compassion. The choice is quite simple: either you practice Christianity – as taught by our Lord – or you must stop calling yourself a Christian. Christianity is about Love, because God is LOVE. This is what we must celebrate as we enter into the 41 year of ministry in the name of our Lord. His Eminence Archbishop Antony concentrated on the mission of the Church and her faithful during his sermon on this Patron Feast Day of celebration of the Church. "Our

*Archbishop Antony presents Taras Pavlovsky with a Blessed Hramota
Архиепископ Антоній вручає Благоловенну Грамоту Тарасу
Павловському*

common obligation is to lead others to the path, which leads to Christ. We have the obligation to make Christ real to those who seek him in culture, which, sadly, emphasizes death rather than life. To accomplish this, we have all the spiritual, material, historical and emotional resources necessary within our community."

In addition, the local faithful of St. Andrew's community paid on this day their respect and gratitude to Taras Pavlovsky, choir director of St. Andrew Memorial Church, upon his retirement from his directing responsibilities – at least for a time. Taras assumed the ministry of choir director at the young age of 19, following the death of Fr. Joseph Kreta. At an age when most young men are thinking about everything BUT commitment to anyone or anything, he remained firm in his devotion to Christ's Church for over 27 years! Archbishop Antony, in presenting Taras with a Blessed Hramota (Certificate of Appreciation), stressed the importance of sacred liturgical music in our worship. Prayerful harmonious singing enhances the liturgical experience of the community and enables intimate relationship with our Savior. During the banquet following Liturgy, Taras was presented with a beautiful set of handwritten icons of our Lord and His Mother, the Ever-Virgin Mary to commemorate his long devotion. A touching power point presentation was shown depicting scenes from his life leading to the position of choir director – including the Ukrainian Bandurist Chorus, Homin Steppy Bandura Ensemble and as a student of Hryhorij Kytasty and Volodymyr Kolesnyk and many scenes from his career in the Memorial Church and with his family.

His Eminence also presented Pokrova Sisterhood of St. Andrew Memorial Church with a Blessed Hramota for the continued dedication and devotion of its membership to the Church. The Archbishop noted that some question why the Sisterhood is honored so frequently, pointing to at least three Hramotas on the walls of the hall. He stated that the Sisterhood is just about the hardest working group of people in our whole Church – meeting the needs of so many people during the difficult time of funerals and not seeking to hoard the income they earn. He said that the Sisterhood never refused to assist the Consistory when asked and most of the time did not have to be asked. When a need arose, a response was made.

Celebrating anniversaries of parish churches and their ministry is not always about looking back into the past. It is foremost about our dedication to the Gospel of Christ and His Ministry in the world – that is our future; that is our goal.

На цьому й наголошував Владика Архиепископ Антоній у своїй проповіді цієї неділі - цього храмового свята церкви-пам'ятника. "Нашим спільним обов'язком,- казав він-, є вести інших до дороги, яка веде до Христа. Ми зобов'язані показати тим, що Його шукають живучи в середовищі, яке, на жаль, зосереджується на смерті, а не на житті, що Він є дійсним! Для того, щоб цього досягнути, ми маємо в нашій громаді всі духовні, матеріальні, історичні й емоційні засоби."

Крім свого храмового свята, місцева громада вшанувала з вдячністю цього дня Тараса Павловського, довго-

літнього диригента хору церкви-пам'ятника св. Андрія, з нагоди залишення ним, можливо лише на деякий час, цього становища. Тарас Олегович обняв обов'язки диригента хору 19-літнім юнаком, після упокоєння о.прот. Йосифа Крети. У віці, коли більшість молодих людей думає про все на світі КРИМ зобов'язання комусь або чомусь, він присвятив себе і залишився відданим Церкві Христовій на протязі 27-и років. Вручаючи йому Грамоту благословення, Владика Антоній підкреслив важливість церковних піснеспівів у наших богослуженнях. Молитовний, гармонійний спів зміцнює літургійне переживання громади і сприяє зближенню до нашого Господа.

Під час бенкету, що відбувся після Літургії, Тарасові, з вдячності за його віддану працю, подаровано ручно писані ікони Господа Ісуса Христа і Його Матері, Пречистої Діви Марії. Зворушуючим була презентація прозірок, що включала моменти з життя Тараса, які призвели до того, що він став диригентом: Капелю бандуристів ім.Т.Шевченка, членом якої він був, ансамбль "Гомін степів", його навчання з маестро Григорієм Китастимом та Володимиром Колесником та багато сценок із його диригентського та родинного життя.

В кінці свята, Його Високопреосвященство нагородив іще одною Грамотою благословення сестрицтво св. Покрови при церкві-пам'ятнику, за віддану працю його членів для добра Церкви. Пояснюючи, чому сестрицтво отримує стільки грамот, Владика Архиепископ сказав, що сестрицтво чи не найважче працює, задовольняючи потреби людей обідами, тризнами після похоронів і т.ін., і не нагромаджуючи зароблене. Сестрицтво, казав Владика, ще ніколи не відмовилося допомогти Консисторії фінансово, а в більшості випадків їх не треба було навіть просити. Виникала потреба, і вони подавали допомогу.

У святкуванні парафіяльних ювілеїв чи храмових свят, найважливішим є не те, щоб згадувати минуле, а швидше те, щоб наголошувати на нашій відданості Христовому вченню і Його Служінню в світі. Бо в цьому наше майбутнє. Це – наша мета.

SCOBA Hierarchs Convene for Fall Session

agenda for the October 2006 Conference scheduled in Chicago for all canonical Orthodox Bishops of the nine jurisdictions belonging to SCOBA. The Study and Planning Commission was charged with selecting persons to prepare papers on the topics scheduled during the four day conference.

Before breaking for lunch, the Hierarchs heard a report from Fr. Mark Leondis on behalf of the Orthodox Christian Fellowship ministry of SCOBA. This rapidly expanding campus ministry program now has chapters on more than 200 campuses in North America.

Following lunch, a report from the Orthodox Christian Network (OCN) ministry was given by Fr. Christopher Metropoulos, executive director. The Hierarchs were updated on the efforts to expand this radio ministry and reaffirmed their support of the January 15, 2006 Share The Light Sunday observance in all Orthodox parishes of the SCOBA jurisdictions.

The final SCOBA Agency report was given by Fr. Paul Kucynda, executive director of the Orthodox Christian Education Commission (OCEC). Fr. Kucynda spoke of the publications and the teacher training seminars offered throughout the country for all teachers in the religious education programs of Orthodox parishes.

A final project approved at this session was the convening of a Clergy Seminar early in 2006 in the Dallas area on Christian/Muslim Relations. To be coordinated by Fr. Nektarios Morrow, seminars will then be offered in other regions to assist clergy in dealing with the concerns resulting from the rapid growth of Islam in America.

The session concluded with the sharing of news from the life of the Church and the scheduling of the Spring Session in May at the Serbian Orthodox Cathedral in New York City. This session started with prayer at 10:10 a.m. in the Memorial Chapel of the Ukrainian Orthodox Consistory, and concluded with prayer at 4:00 p.m.

The Fall Session of the Standing Conference of the Canonical Orthodox Bishops in the Americas (SCOBA) was convened on November 15, 2005 at the headquarters of the Ukrainian Orthodox Church of the USA. Archbishop Demetrios of the Greek Orthodox Archdiocese of America, chairman of SCOBA, chaired the session. Metropolitan Constantine was the host and welcomed all to the Metropolia Center and the Consistory.

Other Hierarchs present were Metropolitan Herman of the Orthodox Church in America, Archbishop Nicolae of the Romanian Orthodox Archdiocese, Metropolitan Nicholas of the Carpatho-Russian Orthodox Church, Metropolitan Joseph of the Bulgarian Orthodox Church, Bishop Antoun of the Antiochian Orthodox Archdiocese (representing Metropolitan Philip), Archbishop Antony of the Ukrainian Orthodox Church and Bishop Dimitrios of Xanthos, general secretary of SCOBA. Also present were members of the SCOBA Study and Planning Commission and the directors of four SCOBA Agencies.

Actions taken at this session included the final approval of documents submitted to formally establish Orthodox Christian Prison Ministry (OCPM) as the seventh Agency of SCOBA. Upon appointment of its board, the election of officers and the hiring of staff, this new Agency will begin to function early in 2006.

An extensive report was offered by Mr. Dean Triantafilou, executive director of International Orthodox Christian Charities (IOCC), especially in reference to the response of IOCC to the hurricane Katrina and hurricane Rita disasters. It was reported that IOCC has provided over \$4 million in assistance, while continuing its ongoing long term development projects on the West Bank and Gaza, in Lebanon, Ethiopia, Romania, Serbia and elsewhere. It is also offering significant aid in Asia to meet needs resulting from the disastrous tsunami and the earthquakes in Pakistan.

Another action involved final approval of an

ANNUAL UKRAINIAN GENOCIDE COMMEMORATION ATTRACTS THOUSANDS TO ST. PATRICK'S CATHEDRAL

The annual national observance to commemorate the 72nd Anniversary of the Ukrainian Genocide was held on Saturday, November 19, 2005 in St. Patrick's Cathedral in New York City. The program began with a moving introduction by His Eminence Antony of the UOC of the USA, where he described the recollections of an elderly Genocide survivor and her guilt of having survived such an atrocity and how necessary it is to inform everyone about these atrocities in Ukraine. "Not only did her children, grandchildren, great-grandchildren," exclaimed His Eminence, "but also her fellow parishioners, her neighbors, her community, all became abundantly aware of not only how precious and holy God-given life is, but also how easily people can be led astray, how easily they can succumb to the demagoguery of one considered to be a "great" leader, how easily the life – in particular the life of those not in favor – can be devalued."

Cardinal Egan of the New York Roman Catholic Archdiocese also paid homage to the Genocide victims. He greeted the gathering and informed them that St. Patrick's Cathedral "is welcome to all to commemorate this tragedy of the Ukrainian people." Following these inspiring remarks, His Excellency Basil Losten of the Ukrainian Catholic Church and His Eminence Antony co-celebrated an Ecumenical Requiem service (*Panakhida*) for the repose of the souls of the Genocide victims. The Dumka Chorus of New York, under the direction of Vasyl Hrechinsky, chanted responses to the sacred service.

Following the requiem prayer, Michael Sawkiw, Jr., President of the Ukrainian Congress Committee of America, provided brief introductory remarks. "It came at a time of no known natural calamity, pestilence, or drought," stated Mr. Sawkiw. "It came at a time of 'supposed' peace between the two world wars ... But it also came at a time of subjugation of a tyrannical empire over the freedom-loving Ukrainian nation – a genocide was born." Ambassador Valeriy Kuchinsky, Ukraine's Permanent Representative to the United Nations, delivered remarks from the President of Ukraine Viktor Yushchenko. In his address to those gathered, the Ukrainian President expressed "special words of gratitude to the American nation, which was the first to recognize the terrible consequences of the Holodomor of 1932-1933. I hope that this tragedy will be recognized also by the entire international community."

The former Minister of Foreign Affairs of Ukraine Hennadiy Udovenko also participated in the program. He mentioned the first anniversary of the "Orange Revolution" and how the Ukrainian nation awoke to become masters of their own fate.

President George Bush also sent greetings which were read in full by the UCCA President. Following the presidential greeting, Mr. Sawkiw informed those

assembled that days earlier, the House of Representatives unanimously adopted a bill authorizing the construction of a monument on federal land in the District of Columbia to the victims of the Ukrainian Genocide, to be constructed by 2008, the 75th Anniversary of the Ukrainian Genocide. He then proceeded to read a few remarks offered by Rep. Sander Levin (D- MI), co-chair of the Congressional Ukrainian Caucus, and sponsor of HR562, a bill authorizing the construction of a monument in Washington, DC. "This legislation is important for all of humanity," stated Rep. Levin in his remarks on the House floor. "It is very important to the 1.5 million Ukrainian Americans ... it has special meaning to the people of Ukraine who have embarked on a

Bishop Basil Losten, Archbishop Antony and other participants listen as Cardinal Egan addresses those gathered in his Cathedral.

courageous effort to build a free, democratic, open society, and indeed to all of us who value freedom."

Of particular interest were remarks delivered by Mr. Nigel Colley, grandnephew of Gareth Jones, a Western journalist who exposed the true nature of the genocidal famine. "To the list of the millions of Ukrainian peasants who lost their lives due to Stalin's man-made famine," Mr. Colley stated, "the name of the only Welshman, my great uncle, Gareth Jones, should perhaps now be added ... Newly discovered evidence at the British Public Records Office points the finger of blame for Gareth's murder in 1935 in the direction of Moscow, quite probably in retribution for his international exposure of the Holodomor ... and whose only crime was his dogged pursuit of truth." Mr. Colley continued to describe episodes of Gareth Jones' travels throughout Ukraine and how he witnessed and documented the Genocide.

Michael Bloomberg, Mayor of New York, also issued an Executive Proclamation in remembrance of the victims of the Ukrainian Genocide. Excerpts from the text were read by Mr. Sawkiw. His Excellency Basil Losten concluded the commemorative ceremony by thanking all the participants and expressing his hope that the world shall never forget about the horrors the Ukrainian nation suffered because of who they were. "A Prayer for Ukraine" was chanted by the Dumka Chorus to close the program.

-Source: Ukrainian Congress Committee of America

The Feast of St. Andrew: A special celebration for those in the Greater Washington, DC area

Parish Feast Days are special days. But once in awhile, there is that rare coming together of events that makes an already special day an extraordinary one. So it was this year at St. Andrew Cathedral in Silver Spring, MD on December 11, St. Andrew's Feast Day, in the Greater Washington, DC metropolitan area.

His Eminence Archbishop Antony was greeted by children of the parish and celebrated the Divine Liturgy. He was assisted by 14 altar servers ranging in age from 3 to 20. It was a strong sign that this parish is vibrant and growing with a bright future full of promise. The wonderfully-crafted new choir loft was blessed by the Archbishop which allowed the choir, under the direction of Dr. Ihor Masnyk, to seem even more glorious.

An elegant dinner, prepared by Mrs. Myroslava Semerey and her family, followed the Divine Liturgy. The parish hall was beautifully decorated by the Parish Sisterhood. Fr. Volodymyr Steliac was saluted first on the celebration of the tenth anniversary of his priestly ordination, and second, on the celebration of his and Pani Matka Marta's tenth wedding anniversary.

A wonderful program was organized and emceed by Mrs. Olena Warwariv, Cultural Convener. This included another chance to hear a fine performance by the Choir, as well as a memorable bandura performance by twelve-year old Matthew Diachok, who captivated the audience with his music and inspired them to spontaneously sing with his music.

Recipients of both the Parishioner of the Year Award and the Lifetime Achievement Award were two truly deserving members. They were completely surprised by their awards since the parish board had done such a successful job of keeping their selection a secret. Both awards were presented by His Eminence Archbishop Antony.

The Parishioner of the Year Award was given to parish board president Mr. Valentin Zabijaka for his tireless work. Parish members requested that he remain board president for another ten years!

The Lifetime Achievement Award was presented to Dr. Ihor Masnyk, whose contribution to the present health of the parish would require a separate addendum, but includes being one of the parish members who was instrumental in building the present Church and the new choir loft, being a former parish board president, current choir director, and working every Thursday with the indefatigable bingo committee.

It was a special celebration of St. Andrew's Feast Day to gather in prayer and thank the Lord for the blessings that he has bestowed on the parish, and for the promise of a bright future.

St. Andrew Cathedral in Silver Spring, MD

The newly-blessed choir loft

Archbishop Antony, Fr. Volodymyr Steliac and 14 altar servers

A dinner and program was held in the cathedral hall.

Archbishop Antony Visits Four Evangelists Mission in Bel Air

Archbishop Antony and the faithful of Four Evangelists Mission.

The Mission Parish of the Four Evangelists, in Bel Air, MD, received a visit from their Archpastor, his Eminence Archbishop Antony, on Sunday, November 13.

During his homily, Vladyka urged the faithful to be the type of parish that realizes its existence in outreach and service to the community in which they live. History has shown this to be one of the most effective forms of evangelization - making known the Gospel of Christ, the Good News of the Kingdom, among those with whom we

live our daily lives, as well as a sure and successful formula for parish growth.

During the coffee hour Archbishop Antony gave a moving presentation on the recent Mission Trips to the orphanages that our Archdiocese has adopted in Ukraine. A collection generating \$250 was taken at the conclusion for the work needed in the orphanages.

It was a most joyous and memorable day in the life of Four Evangelists' Parish Family.

Parish Council President Reader Basil Athas presents Archbishop Antony with a Nativity Icon Triptych.

Parma Cathedral Honors Choir Director

On Sunday, November 20 St. Vladimir Cathedral in Parma, OH, honored Mr. Markian Komichak on the occasion of his 15th anniversary as choir director of the 40-voice choir of the Parma parish.

Born and raised in Pittsburgh, PA, Markian moved to Cleveland in 1980 to organize the Kashtan Ukrainian Dance Ensemble, which he still teaches. The Ensemble is well known for its outstanding performances that represent the Ukrainian community in Greater Cleveland. The Ensemble has performed at the White House, in numerous cities across the United States and has been on tour in Ukraine.

In 1990, he assumed the position of director of the Ukrainian choir at St. Vladimir and, in 1995, also began directing its English choir. His love of liturgical music is evident to all and was a driving force when he received his Master of Music degree from Cleveland State University in 1996.

Besides the choir and his work with Kashtan for 25 years, Markian also teaches 3 groups of 60 children in the parish's School of Ukrainian Dance. More recently, he became involved on the Diocesan level of the UOC of the USA by compiling various liturgical books for the diocese.

In recognition of his dedicated work, a *Hramota*, a certificate of appreciation, on behalf of His Beatitude Metropolitan Constantine, was presented to Markian by the parish clergy, along with a gift from the parish. The presentation was made at the conclusion of the Liturgy on November 20.

Choir director, Markian Komichak, holding his Hramota, with his daughters Julianna, Bohdana, Andrea, and wife Lucy.

Parma Community Remembers Famine Victims

On Sunday, November 27, at the request of the Ukrainian Genocide Famine Foundation, St. Vladimir Cathedral in Parma, OH, held special prayers for the victims of the Artificial Famine in Ukraine, at both the 8:30 and 10:15 Liturgies.

At the 8:30 a.m. Liturgy, the children were invited by the clergy to come to the front of the church and light 33 candles - symbolically uniting us with the 33,000 candles that had been lit in St. Sophia Square in Kyiv the previous day.

At the conclusion of the divine service special prayers were read for the victims, "Bozhe Velykyj" was sung and the bells of the cathedral tolled at 12:00 noon, accompanied by the singing of "Vichnaya Pamyat!"

The children of St. Vladimir Cathedral in Parma light 33 candles in remembrance of the Famine Victims.

Christmas Concert Held in Parma Cathedral

St. Vladimir Cathedral in Parma, OH was the site for a Christmas Concert sponsored by the Greater Cleveland Council of Orthodox Clergy on Sunday, December 11, 2005.

Participating in the concert were parish choirs from ten local Orthodox churches, including the 35-voice choir from St. Vladimir Cathedral and the men's choir from St. Herman Monastery & House of Hospitality. The other parishes represented by choirs were St. Sava Serbian Orthodoxy Cathedral, St. Michael Russian Orthodox, St. Demetrios Greek Orthodox, St. Innocent, St. Nicholas, St. George Antiochian and St. Mary Romanian Orthodox parishes. The Greater Cleveland Russian Chorus also participated.

The very beautiful finale was sung by members from all the choirs, 180 voices strong, singing tradition carols together in front of the icon screen. The combined choir was directed by chairman of the concert and St. Vladimir Cathedral Choir Director, Markian Komichak.

Over 180 singers from ten Orthodox parishes sing the finale at the Christmas Concert held at St. Vladimir Cathedral in Parma.

Following the concert, the participants and audience

enjoyed a festive reception in the parish's cultural center, prepared by members of the Ukrainian Orthodox League.

ST. NICHOLAS CELEBRATION

Protection of the Holy Birthgiver-of-God Church, in Allentown, PA, where Fr. Myron Oryhon is pastor, on December 18.

UUOS Newly Elected Board Meets at the Metropolia Center

On Saturday, December 3, the newly elected Executive Board of the United Ukrainian Orthodox Sisterhoods of the USA (UUOS) held their first working session at the UOC of the USA Consistory offices in South Bound Brook, NJ.

The meeting began with a prayer service led by

Hieromonk Daniel (Zelinsky), Board Spiritual Advisor and Consistory Public Relations Director, whose remarks reflected the Gospel reading for the day and called each board member to self-sacrifice in the vineyard of Christ. President of the UUOS, Mrs. Nadiya Mirchuk, called upon the members of the National Board to stay true to the organization's ministry that does charitable work in the Name of Christ throughout the USA and Ukraine.

During the five hour meeting a number of issues were discussed and resolutions adapted for the next three years of that ministry. Special attention was paid to several projects that proved to be successful outreach programs of the United Sisterhoods, namely offering humanitarian aid to Ukraine, sponsoring Ukrainian Fall festival at our Church's Metropolia Center, assisting orphanages sponsored by the Church, and the publication of Vira/Faith magazine, etc.

The UUOS ministry touches many people here in the USA and in Ukraine, from battered women in various programs here in the US to scholarship programs for college and university students. The next meeting will take place again at the Consistory offices in March 2006.

Ukrainian Gift of Life Celebrates Ten Year Milestone

Ukrainian Gift of Life, Inc. (UGOL) recently celebrated its tenth year of incorporation and the 300 children's lives saved during a reception at the Ukrainian Institute (also celebrating a milestone of 50 years at its headquarters on New York's museum mile).

Since 1995, in addition to arranging for surgeries for 100 children at hospitals in Chicago, New Jersey and New York and sponsoring 200 children's surgeries (35 in 2005) at the Lviv Surgical Center in Ukraine, UGOL has published textbooks, sourced equipment and consumables for clinics and hospitals in Ukraine, refurbished a PICU and provided observational training for eight medical professionals from Ukraine at US teaching hospitals.

Two UGOL Heart and Spirit Awards were presented. In a crisis situation last year when another hospital cancelled scheduled surgeries, NYU Medical Center Department of Cardiothoracic Surgery agreed to perform three surgeries for children who were already in the US. The second Heart and Spirit award was presented to the Cardiac Center at the Childrens Hospital of Philadelphia for providing training to seven pediatric cardiology medical professionals from Ukraine.

Ihor Shevchuk, website program director, took the opportunity to remind everyone that there are continuous updates and other current events on the website. Tenth anniversary activities will be posted, including information about a summer 2006 tour to Ukraine.

Also announced at this event was that on-line donations can now be made at www.ugolinc.com. To make donations, offer administrative time or translator services or for additional information (i.e. memorials, matching funds),

contact: UGOL at 233 Rock Rd., Glen Rock, NJ 07452 or 201-652-4762 or visit its website.

ST. NICHOLAS CELEBRATIONS

St. Andrew Cathedral in Silver Spring, MD.

St. John the Baptist Church, in Johnson City, NY.

(продов-
ження
із ст. 7)

ТРЬОХ СВЯТИХ

патріярха в Константинополі, де з перших днів свого патріяршества мужньо виступив проти морального зіпсуття, яке панувало на імператорському дворі і навіть серед столичного духовенства. За це великий Святитель, подібно своїм великим сучасникам,

перетерпів тяжкі страждання, наругу, вигнання з міста і, врешті, далеке заслання. Однак всі ці терпіння св. Іоан Золотоустий зносив спокійно – “Могутніми є хвили, жорстока буря, але ж не боюся що потону, бо стою на камені. Нехай лютує море, воно не може звалити каменя. Нехай підносяться хвили, але вони не можуть потопити корабля Ісусового”.

Для Церкви він залишив свої славні “гомілії” (науки) до тексту Євангелії св. Матвія, а також і свій твір “О священстві”. Помер по дорозі на вигнання в Арменії, на березі Чорного Моря. Зі словами: “Слава Богу за все!” він відійшов до Христа.

Чи ж справді не повчаючим є для васіх християн життя цих трьох святих Божих Угодників? Вони отримали високу освіту і перед ними були відкриті двері до блискучої світської кар’єри, що принесла б їм всі життєві вигоди. Однак, вони не захопилися жодними скороминаючими принадами світу цього, а натомість вибрали собі інший шлях, що через терпіння і страждання та віддане служіння Церкві Божій, привів їх до вічної небесної слави.

(continued from p. 2)

From the Editor's Desk...

do. To be willing to put things behind you and instead of carrying it forever, letting go, giving another chance. We heard before: Get rid of all bitterness, passion, and anger. No more shouting or insults, no more hateful feelings of any sort. Instead be kind and tenderhearted to one another, and forgive one another, as God has forgiven you.

The third thing that I think is a key to getting along with each other is if you want things to be different in your relationships, let Christ in. Be as Christ. Act as Christ – do not just call yourself Christian.

Let Christ make a difference! You either know that this works or you don't. It works because if there is dark in you then only darkness can come out of you. If there is light in you, then light can come out of you. If there is hatred, anger, bitterness, greed, then out of you will come those things which tear apart and divide and break down. If in you is only a restlessness, an uncertainty, a fear, then what comes out reflects that. But if what is in you is a calmness, a sense of peace, hope rather than fear, then that makes a difference to how you relate to others. Christians say that our Lord Jesus Christ makes that kind of difference. Not that he makes us into perfect,

FOURTH ANNUAL JUNIOR- SENIOR

U.O.L. RETREAT

MARCH 31-APRIL 2, 2006

“PEACE BE WITH YOU”

RETREAT WILL FOCUS ON THE DIVINE LITURGY

ST. FRANCIS RETREAT HOUSE
BETHLEHEM, PA

ENJOY INSPIRATIONAL AND THOUGHT PROVOKING DISCUSSION,
LODGING, AND ALL MEALS.

FOR THE MINIMAL COST OF \$90 FOR UOL MEMBERS
AND \$100 FOR NON-UOL MEMBERS (\$60 FOR YOUNG ADULT AND
JUNIOR UOL MEMBERS WHO APPLY FOR A SUBSIDY).

DAY RATE (SATURDAY ONLY) OF \$30.

For more information contact: Oleh or Natalie Bilynsky at nsufler@aol.com
call – 610-892-7315

faultless people, but he enables us to deal with our imperfections and to keep going. He promises to keep on working in us, through Holy Spirit, to mould us and shape us to more and more reflect what He is. That takes time. With some of us it takes longer than with others. If we are the center of our living, then that's the launching pad and that's the governing influence in our lives. And that's a recipe for disaster... Let Christ be the starting point. You call yourself “Christian” then you carry the name of Christ. Reflect that. Bring that into all of your interactions. It will make a difference.

It's strange the way our children seem to be able to grasp things so readily but we, the older we get, the more sophisticated we get, the more messed up we get. I guess our Lord knew what he was talking about when he said that we need to be as little children.

Three things: 1) Be other oriented rather than self-centered. 2) Adopt an attitude of forgiveness which you bring to all of your relationships. 3) Let the light of Christ shine into all your efforts to get along with each other.

UKRAINIAN AMERICAN VETERANS TO CONSTRUCT NATIONAL MONUMENT

The Ukrainian American Veterans, Inc. (UAV) is pleased to announce that it is soliciting proposals for the design of a National Monument to be constructed to honor Ukrainian Americans who served in the United States Armed Forces.

The UAV is a patriotic, educational, civic, and social organization founded in 1948. It is composed of honorably discharged veterans of the United States Armed Forces who are of Ukrainian heritage. The mission of the UAV is to unite American veterans of Ukrainian descent and to support the Constitution, Government and Laws of the United States. Local posts, state departments, members-at-large, and a national executive board make up the structure of this nationwide organization. The UAV National Ladies Auxiliary, composed of veterans' wives and other volunteers, helps with fund raising and various support activities.

While the UAV is the sponsoring organization of this project, the memorial is being erected to not only honor both present and past members of the UAV, but to remember and recognize all veterans of Ukrainian descent who served in the Armed Forces of the United States of America. Hundreds of thousands of these men and women fought to protect freedom and liberty. In honoring them, we will acknowledge their service, sacrifice and contributions to the United States of America.

The monument will be erected on the grounds of St. Andrew's Memorial Church and Cemetery at the Ukrainian Orthodox Archdiocesan Center in South Bound Brook, New Jersey. The site already contains many monuments of prominent Ukrainians. It also presents a unique opportunity to blend two histories, Ukrainian and American, as it has historical significance dating back to the American Revolution. The property was owned by Hendrick Fisher, who represented New Jersey in the Continental Congress and was present at the signing of the Declaration of Independence on July 4, 1776. He and members of his family are buried in a family plot on the grounds.

The specific location for the monument is a plot, 30 feet by 30 feet, on the right side in front of St. Andrew's Memorial Church. There will be a walkway leading to the monument and this may be extended to go around the base. Ground and aerial pictures are included in the proposal packet to indicate the footprint. The following describes the design elements that are required:

1. The base of the design may not be over 30 feet by 30 feet
2. The height may not be above 20 feet
3. The design must take the peaceful religious location into consideration
4. A cross must be incorporated into the design
5. The design may not be militaristic in nature

Members of the Ukrainian American community are encouraged to submit a proposal. Each proposal must include a clearly drawn and defined project design with an estimate of costs. A written description of the project must accompany the architectural drawing. The projected cost of the monument is \$250,000.

(continued on p. 30)

Організація Українські Американські Ветерани (U.A.V. Inc.) з приємністю доводить до відома загалу, що прийматиме проекти на крайовий пам'ятник на честь українських американців, які служили в збройних силах США.

Українські Американські Ветерани є патріотичною, освітньою громадською і суспільною організацією, заснованою ще в 1948 р. Її членами є ветерани збройних сил США українського походження, що

отримали почесне звільнення та підтримують Конституцію, уряд та закони Сполучених Штатів Америки. Структура цієї всекрайової організації складається із місцевих станиць, "стейтових" відділів, вільних членів та Всекрайової Ради – Екзекутиви. Допоміжна жіноча організація (UAV National Ladies Auxiliary), членами якої є здебільшого дружини ветеранів, але також і інші добровольці, допомагає збирати фонди та підтримувати різні проекти організації UAV.

Хоч спонсором згаданого конкурсу являється сама організація UAV, цей пам'ятник буде вшановувати не лише сучасних і колишніх членів UAV, але і всіх ветеранів українського походження, що колись служили у збройних силах США. Сотні тисяч цих чоловіків і жінок боролися за збереження волі та незалежності, . Вшановуючи їх, ми виявимо признання їхньому служінню, жертовності і вкладу у Сполучені Штати Америки.

Пам'ятник буде збудований на терені церкви-пам'ятника св. Андрія та її цвинтя, в Осередку Української Православної Церкви в Савт Бавнд Бруці, Нью Джерзі, де вже стоїть багато пам'ятників визначним українцям. Водночас це дасть можливість поєднати дві історії - українську й американську, бо пам'ятник сягатиме своїм історичним змістом аж до Американської Революції. Маєток, на якому він стоятиме, належав колись Гендрику Фішеру, представникові штату Нью Джерзі на Континентальному Конгресі США, що був присутнім на підписанні Декларації Незалежності США, 4 липня 1776 р. Він, і члени його родини поховані на терені Осередку.

Точним місцем, призначеним для запланованого пам'ятника, є площа 30 кватратних фітів (83.6 квадратних метрів) по правій стороні перед церквою-пам'ятником св. Андрія. До пам'ятника буде прокладена доріжка, яку можна буде продовжити довкола пам'ятника. У пакеті для учасників коннкурсу будуть включені фотографії місця для пам'ятника. Подаємо вимоги для проектів конкурсу:

1. База запроєктованого пам'ятника не може бути більша, як 30 на 30 квадратних стіп (9 метрів).
2. Височина пам'ятника не більша, як 20 стіп (6.1 метрів).
3. Проект мусить взяти до уваги спокійну, релігійну атмосферу довкілля.
4. У проекті мусить бути включений хрест.
5. Проект не сміє виражати собою войовничість.

Заохочуємо членів української громади, подавати свої проекти, кожний з яких мусить бути ясно зображений і окреслений та включати вартість запропонованого проекту . Архітектурний малюнок ("перспектива") мусить бути також описаний словами. Передбачений кошт пам'ятника є \$250.000.

Крайова Комісія проекту Побудови Пам'ятника UAV зробить остаточний вибір проекту. Учасники конкурсу можуть бути викликані

(продовження на ст. 30)

FOCUS

Sts. Peter and Paul
Palos Park, IL

OUR COVER...

The first Ukrainian Immigrants in Chicago settled on the south side area in the last part of the 19th century, bringing with them their deep religious spirit and love for their church. For a time these immigrants attended other area churches, but those churches could not satisfy their deep love for the Orthodox Church. In 1907 a loge of the Ukrainian National Association was established and once banded together, they began plans for the establishment of Sts. Peter and Paul Ukrainian Orthodox Church, which was organized and the first Divine Liturgy was served in the fall of 1909 by the Rev. Valentine Balog. The First permanent pastor was the Rev. Volodymyr Petrovsky and it was under his direction that a new church was built in 1911, to service the needs of the Ukrainian Immigrants. Unfortunately on the Feast of the Nativity in 1913, due to an overheated furnace the church burnt down to the ground. Again the parish held the Divine Services in other local churches until a new brick church was built in the fall of 1913, which stands to this day.

Due to the changing neighborhood the parish was forced to search for a new location build a new church, and that search ended in 1976, when a beautiful peace of property was located in Palos Park, IL. The final Divine Liturgy in Burnside was celebrated on March 20th, of that same year, by the Rev Serge Holovko the parish then

moved into a local school in Palos until the church construction was completed. The consecration of the new church was held on October 7, 1979, and to this very day the parish family worships at the very location.

The parish property consists of a beautiful church, social hall, parish rectory and picnic grounds. The parish is held together by their great faith, and their strong ethnic roots. The parish consists of many organizations which keeps the parish thriving, such as the Sisterhood of St. Anne's, Sunday School, Seraphim Group (senior citizens club) Ukrainian Dance group, church choir, Ukrainian Orthodox League and of course the faithful altar servers. Over the years, there have been many priests, who have faithfully served the parish, and have in so many ways helped to make a firm foundation of the Orthodox faith for generations to come. With our Pastor being the Very Rev. Fr. Taras Naumenko, who is a young and energetic priest, we look forward to many more years of service to the Great Church of Christ.

(conclusion from p. 29)

The Ukrainian American Veterans National Monument Committee will make the final proposal selection. Applicants may be asked to appear before this committee to discuss their proposals. All proposals must be received by Memorial Day, May 29, 2006.

Requests for the proposal application package may be obtained by contacting:

UAV National Monument Committee
P.O. Box 5058
Somerset, New Jersey 08875-5058
Att: Design Selection
E-mail: UAVMON@aol.com

Please provide all identifying information including name, address, phone/fax number and email address when requesting the packet.

Donations in support of this monument may be sent to the above address.

For more information about the UAV, please visit the web site at www.uavets.org.

UKRAINIAN AMERICAN VETERANS...

для обговорення запропонованого ними. Всі проекти і пропозиції мусять бути отримані до 29 травня 2006 р. (День Пам'яті-Memorial Day).

Апликацію і пакет для участі в конкурсі можна отримати, звертаючись до:

UAV National Monument Committee
P.O. Box 5058
Somerset, NJ 08875-5058
Attn.: Design Selection
E-mail: UAVMON@aol.com

Зацікавлених осіб просимо подати про себе слідуючі дані: Ім'я, адресу, число телефону/ФАКС та адресу електронної пошти.

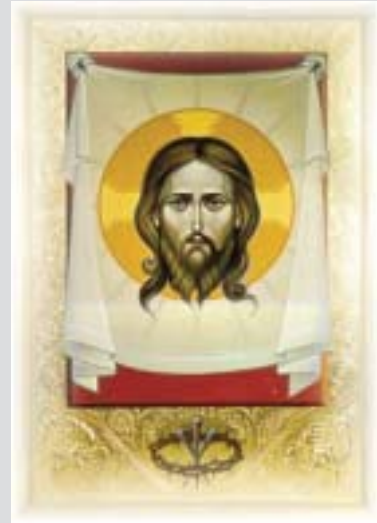
Пожертви на цей пам'ятник можна посилати також на вище подану адресу

Щоб отримати докладніші інформації, відвідайте нашу сторінку "WEB": www.uavets.org.

*Please remember in your prayers...
Просимо згадати у Ваших молитвах...*

ЛЮТИЙ - FEBRUARY

- 17th 1965 - PROTOPRIEST ANTONY BERYK
12th 1966 - REV. LEONTIJ KWARTYRIUK
19th 1974 - ARCHBISHOP IOV (SKAKALSKYJ)
16th 1986 - REV. JOHN ZAZWORSKY
18th 1989 - PROTOPRIEST DMYTRO SAWKA
2nd 1990 - PROTOPRESBYTER ANDREW BECK
20th 1991 - PROTOPRESBYTER MYKOLA CHERNIAWSKY
25th 1991 - PROTOPRIEST MYRON PACHOLOK
6th 1999 - REV. JAMES MILLER

**Вічна пам'ять!
Memory Eternal!**

Come and See Weekend *Reader* *and Subdeacon Retreat*

*Sponsored and Hosted by
St. Sophia Theological Seminary
Ukrainian Orthodox Church of the USA*

*"Thirst after Christ,
and He will satisfy you with His love."*

St. Isaac the Syrian

*Donation \$60 per person includes:
conferences, meals and accommodations.*

*For more information contact
Fr. Stephen Hutnick
at (302) 798-4455
or Fr. Bazyl Zawierucha at (610) 262-2882*

Tentative Schedule

Friday - March 10, 2006

6:00PM - Akathist Service

7:00PM - Supper

8:00PM - Conference

Saturday - March 11, 2006

8:00AM - Divine Liturgy

9:30AM - Breakfast

10:00AM - Conference

11:00AM - Q & A

11:30AM - Lunch

12:30PM - Open Forum

3:00PM - Vespers and Traveler's Blessing

UKRAINIAN ORTHODOX CHURCH OF THE USA

OFFICE OF PUBLIC RELATIONS

CALENDAR OF EVENTS

Get involved in the life of your Church!

The success of all Church sponsored events depends upon your participation!

Lenten UOL Retreat

24-26 March 2006

All Saints Camp - Millennium Building
Emlenton, PA

Jr/Sr Ukrainian Orthodox League Conventions

26-30 July 2006

Hosted by Holy Ghost Parish Chapters
Coatesville, PA

Lenten UOL Retreat

March 31-2 April 2006

St. Francis Retreat House
Bethlehem, PA

Annual Ukrainian Food and Fun Festival

27-30 July 2006

Hosted by St. Mary Parish
McKees Rocks, PA

Church School Camp

June 25 - July 9, 2006

All Saints Camp- Ages 9-13

Mommy/Daddy and Me Camp

July 31- 4 August 2006

All Saints Camp- Ages 4-8 + *Parent(s)*

Teenage Conference

10-22 July 2006

All Saints Camp – Ages 13-18

*(for Info about encampments contact
Office of Youth and Young Adult Ministry
(412-488-9664))*

2005 College Student Mission Trip to Ukraine

4-20 August 2006

Sponsored by Consistory Offices of Youth and Young
Adult Ministry and Mission and Christian Charity

Parish 100th Anniversary

15-17 September 2006

St. Mary Parish
McKees Rocks, PA

*We would be happy to include upcoming events
of Eparchies, Deaneries, Parishes and
Church organizations in our Calendar of Events.*

*Please send information
to the attention of the Editor-in-Chief!*

CHANGE SERVICE REQUESTED

P. O. Box 495 South Bound Brook, NJ 08880

